

SIANOV OSUD

Prekliatie temných elfov

Prvá kniha

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Stanislav</u> <u>Hoferek</u>	<u>Greenie</u> <u>knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-</u> <u>ND</u>	<u>Druhé (2020)</u>	<u>001100</u>

O knihe

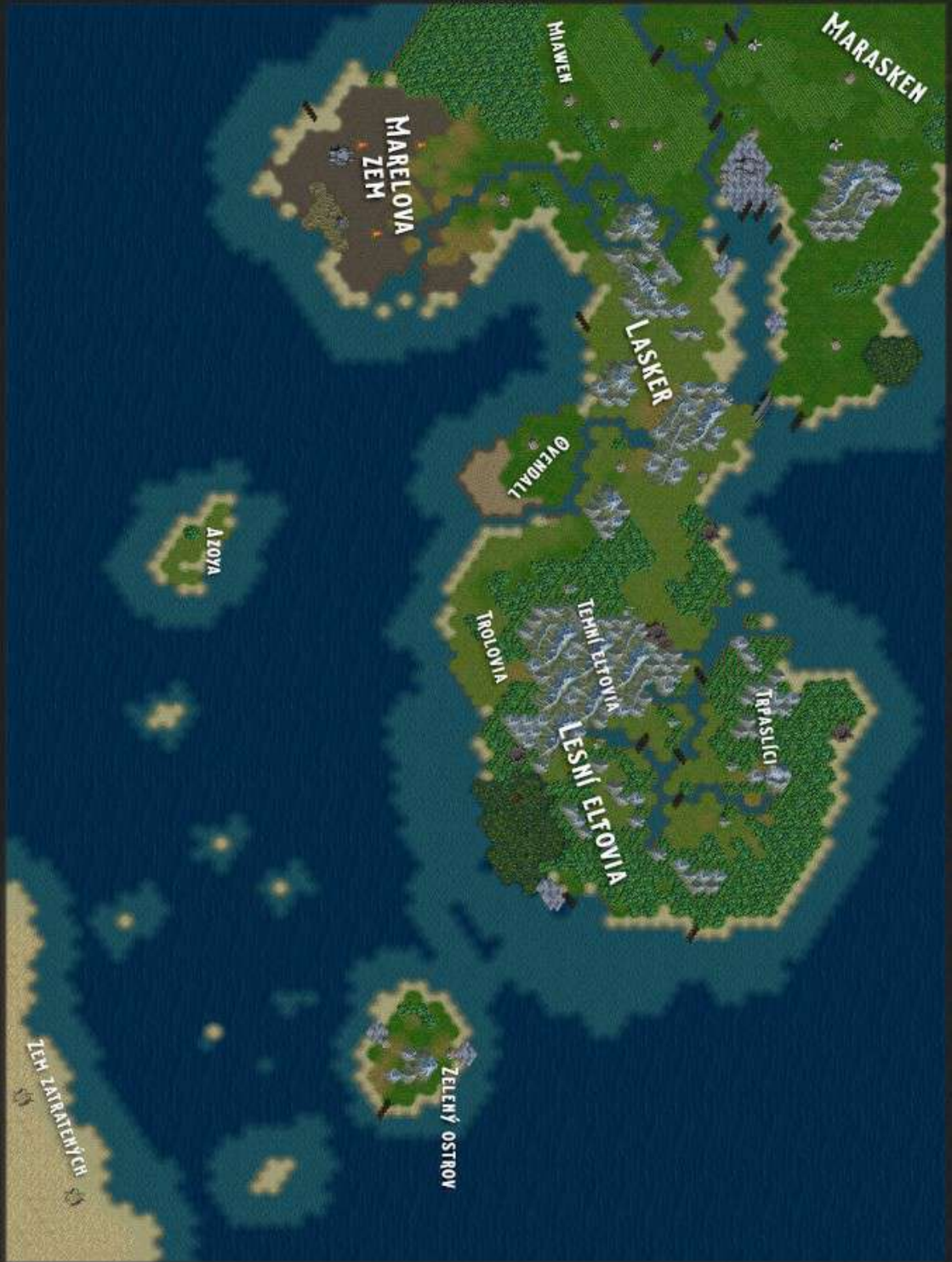
Dobrodružný román z fantasy prostredia, ktorý je plný zrady a mágie. Prvý diel série Prekliatie temných elfov sa začína dlho po tom, čo sa temní elfovia oddelili od svojich bratov, ktorí stále veria v harmóniu. Jaskyne a najrôznejšie podzemné priestory sú pre hrdý národ pohodlným, i keď jednoduchým domovom. Všetko sa zmení po tom, čo získajú možnosť zapojiť sa do konfliktu na povrchu. Ktorú stranu konfliktu medzi ľuďmi a elfmi si vyberú?

Národ temných elfov nie je mierumilovný. Poznajú tajomnú deštruktívnu mágiu a aj keď nie sú jednotní, pre iných sú značnou hrozbou. Sian, náčelníkov syn, je obdarený nezvyčajnou inteligenciou, ale zatiaľ nemá žiadne reálne skúsenosti. Mladá černokňažníčka Varena je jeho opakom a rozhodne nepatrí medzi tých, ktorých sa oplatí provokovať. Kam ich osud dovedie? A ako ovplyvní život úplne všetkých na celom svete rozbitie jednej nádoby?

Obsah

SIANOV OSUD.....	1
O knihe.....	2
1. kapitola – Harmónia je lož.....	5
2. kapitola – hubová farma.....	18
3. kapitola – Varenina túžba.....	35
4. kapitola – Stretnutie.....	41
5. kapitola – Kadlo.....	58
6. kapitola – Jeden bude žiť.....	72
7. kapitola – Všetci počujú jeho hlas.....	85
8. kapitola – Obeta.....	91
9. kapitola – Dcéra Arowe.....	105
10. kapitola – Vládkyňa zla.....	121
Pokračovanie.....	128

1. kapitola – Harmónia je lož

Harmónia je lož. Nie je dôležité, koľkokrát je to napísané na stenách arény. Ani to, že to musia vedieť aj tí najmladší a aj v spánku. Harmónia je lož a všetky ostatné pravdy patria pod túto pravdu. Pretože harmónia je lož. Neexistuje, nemá zmysel a nemá miesto v svete, ktorý bude už čoskoro vyzerať úplne inak.

Sian, mladý temný elf, sa len znepokojene pozerá na jedného z tých starších, múdrejších. Počúva to, čo sa mu zdá veľmi hlúpe a otrepané. Harmónia je lož. Tak nech je. Život ide ďalej. Čo je to tá harmónia? A čo je to tá lož?

Vonku môže byť krásny, slnečný deň, spríjemňovaný motýľmi a spevom vtákov. V jaskynnom systéme je všetko stále rovnaké. Skaly vyzierajú pochmúrne a tváre obyvateľov tiež. Namiesto lúčov z Arowe sú len horiace fakle a ich svetlo nestačí na pokrytie veľkých siení. Krajina hlbok, tieňov a agresívneho ticha. Krajina temných elfov je darom i prekliatím. Darom pre tých, ktorí vyhľadávajú samotu, tmu a stálu teplotu po celý rok. Prekliatím pre všetkých ostatných.

„Povedz mi prvú pravdu,“ vyzýva Siana jeden z bojovníkov.

„Harmónia je lož.“

„Výborne.“

Bojovník odchádza. Žiadna emócia. Záujem sa nedostavil. Harmónia je lož a tam to končí aj začína. Každý deň odznova. Aj v svete, kde striedanie dňa a noci neznamená vôbec nič. Počul, čo chcel počuť a Sian povedal len to, čo už počul priveľa krát. Harmónia je lož. Tu sa to tak hovorí a je jedno, čo si kto o tom myslí.

Po chvíli prichádza iný bojovník. Pýta sa na tú istú vec a dostáva tú istú odpoveď. Odchádza, tak ako ten pred ním. Celé sa to opakuje neustále, ako hlúpa mantra. Táto je však prehlásená za prvý bod, nech už je to prvý bod čohokoľvek. Prvé pravidlo, prvý zákon, jasná jednotka. Harmónia je lož a či bude dnes niečo pod zub alebo či sa nezrúti strecha jaskyne, to je druhoradé.

Dnešok ale nie je rovnaký deň, ako tie predtým. Vrátil sa Daerryl a tak môže začať príprava na skutočný život. Pod tým si každý predstaví niečo iné. Každopádne Daerryl nie je ako ostatní vojaci. Vlastne nikdy ani nebol. Bojovník, ktorý bojuje nielen mečom, ale aj hlavou. Jeden z tých, čo poznajú skutočnú hodnotu života, i keď ten život práve končí.

Netreba rozkazy. Všetci mladí, čo sa dostavili, vidia na vlastné oči odhodlanie a skúsenosť. Čerstvé rany vedľa tých starých a v očiach žiara, aká nikdy nevyhasne. Daerryl dáva rukou

znamenie, aby sa všetci posadili. Sian je medzi prvými, kto si sadá na jednoduché lavice z kameňa a zvieracích koží.

„Povedz mi, bojovník. Ako sa voláš?“

„Sian. Syn Tarena.“

„Čo si myslíš o harmónií?“

Všade sa rozhostilo ticho. Harmónia je lož, to vie každý. Ale Daerryl nie je niekto, kto chce krátku odpoveď, nad ktorou sa nerozmýšľa.

„Harmónia je lož.“

„Áno, to je. A čo je to harmónia?“

„Už som povedal.“

„Aký je význam slova harmónia? Čo to znamená?“

„Lož.“

Sian odpovedá a vyzerá to tak, že veľký učiteľ nie je spokojný. Vypočul si to, čo je všade napísané a čo musia všetci vedieť. Nevidel však uvažovanie. Prečo je to práve tak?

„Prečo je to tak?“

„Ja neviem,“ odpovedá budúci bojovník a s napätím čaká na Daerrylovu reakciu.

„Vie to niekto?“

Ticho. Okrem Siana je na laviciach ďalších šesť mladíkov. Nikto z nich nedáva vysvetlenie. Nikto z nich nemá tú silu zariadiť, aby bol Daerryl spokojný.

„V boji potrebuje prežiť. Postaviť sa tam, kde je vaše miesto a vydať zo seba maximum. Ochrániť to, na čom vám záleží, alebo dobyť mesto či hrad. Vtedy je dôležitejšie poznať svoj meč ako poznať prvú pravdu. V boji netreba uvažovať nad tým, či je harmónia lož, alebo nie. Mimo boja je potrebné byť na boj pripravený. Rozmýšľajte nad tým, kým je čas. Nie vtedy, keď bude treba odrážať útoky nepriateľa.“

„Prečo sa nás to stále niekto pýta?“

„Výborne,“ skúsený bojovník chváli Siana, „toto je dobrá otázka. Našou dnešnou úlohou je zistiť na ňu odpoveď. Nie je dôležité, ako dlho to bude trvať. Hlavné je, aby sme sa do toho pustili a aby sme niečo dosiahli.“

V priestore nepočuť vôbec nič. Všetci, čo tu nemali čo hľadať, sú preč. Ostáva len sedem mladíkov a hrdina. Dnes sa nebojuje mečom, ale hlavou.

„Poďme na to inak. Čo je to lož?“

„Nepravda. Klamstvo.“

„Dobre. Kedy používame lož?“

„Keď chceme niečo získať.“

Sian je suverénne najaktívnejší. Snaží sa niečo priučiť. Daerrylovi pripomína o niečo staršiu Eludiu. Tá však bola vždy viac ľudská, než múdra. Ak sa dá o temných elfoch niečo také povedať.

„Ak klameme vtedy, keď chceme niečo získať, potom sú lži nebezpečné a môžu zradiť. Dôležité je, že klamať je zlé. Ale ten, kto klame, nemusí byť zlý. Pretože aj tí, čo klamú, sú súčasťou harmónie. Vyrovnanosti. Ak harmónia je lož, tak aj vyrovnanosť je lož a my nie sme ako ostatní. Môžeme byť lepší, ale aj horší.“

„Nerozumiem. Ako sa to myslí?“

„Dobre, začnem inak. Kto prišiel s harmóniou? Kto hlási, že harmónia je všade a všetci sme jej súčasťou?“

Ticho. Žiadny hlas.

„Myslím si, že učiť vás bojovať je zbytočné. Rozíďte sa do svojich domovov.“

Mladí bojovníci sa zdvíhajú. Vedia, že ich čaká práca a vôbec sa na ňu netešia. Prišli, aby sa niečo naučili, aby boli ešte silnejší. A namiesto toho sa majú rozprchnuť. Prišli zbytočne.

Sian ostáva ako jediný na mieste. V ruke má nôž. Prekrásny predmet, darček od otca. Ostrý a vykladaný maličkými zelenými kamienkami.

„Prečo nejdeš s ostatnými?“

„Pretože ak pôjdem s nimi, budem ako oni. Ja chcem byť ako ty.“

„Ak chceš byť ako veľký bojovník, tak sa správaj ako veľký bojovník.“

„A aký je veľký bojovník?“

„Rozhodný. To je dôležité.“

Daerryl si sadá hneď vedľa Siana a berie si do rúk jeho nôž.

„Dokonalá práca. Povedz mi, ako by si ho použil?“

„Takto. Tu ho chytím a urobím toto. Môj protivník bude na zemi. Následne urobím toto. Videl som, ako sa to robí.“

„Máš zbraň a vieš ju použiť. Ale povedz mi, vieš, kedy ju skutočne máš a kedy nemáš použiť? Vieš, kedy je správne odňať hlavu a kedy nechať porazeného nepriateľa ísť?“

„To nie je dôležité. Dôležité je prežiť.“

„Chceš prežiť? Ak použiješ nôž proti priateľom, vypomstí sa ti to.“

„Ale ja ho použijem proti mojim nepriateľom. Viem ho použiť a chcem byť pripravený na všetko.“

„Malý bojovník chce urobiť z nepriateľa mŕtvolu. Veľký bojovník chce urobiť z nepriateľa svojho priateľa.“

„Nikdy nebudem mať toľko múdrosti, čo ty.“

„Nikdy nehovor nikdy. Možno sa raz všetko obráti a ty budeš učiť mňa rozmýšľať a bojovať.“

Daerryl podáva nôž a Sian si ho znovu berie. Prezerá si ho z každej strany, ako keby ho nikdy nevidel. Skúša ostrie a pri nesprávnom pohybe si zarezáva do prsta.

„Povedz mi, Sian, čo by si povedal sám sebe, keby si bol teraz na mojom mieste?“

„Asi by som sa vyhrešil, že si nedávam pozor.“

„Krvácaš, už si potrestaný a budeš si to pamätať. Spolu s tým si zapamätáš aj niečo ďalšie.“

„Ako je to s harmóniou? Ako je to naozaj?“

„Lesní elfovia vytvorili svoj systém, svoj názor na fungovanie sveta. Všetko dobré i zlé je súčasťou harmónie. Všetci patria do jednej veľkej harmónie. Do jednej skupiny. Tam, kde je svetlo, je aj tma. Tam, kde je pravda, je aj lož. Všetko spolu súvisí, zapadá do rovnice. Tomuto veria lesní elfovia. A to je pre nás neprijateľné. Preto sa všade hovorí, že harmónia je lož. Bez ohľadu na to, či je to pravda alebo nie, my to nechceme.“

„Ale prečo nie? To sme až tak veľmi iní?“

„Áno, sme iní. Už je to tak. Dobré riešenie, tvrdohlavosť, čokoľvek. Už to nikto nezmení.“

„Ja to zmením.“

„Ak to zmeníš, tak sa dostaneš na moje miesto. Pretože ten, čo to zmenil naposledy, som bol práve ja.“

Daerryl vyťahuje dlhý, ale zároveň ľahučký meč, ktorý nosieva so sebou. Podáva ho mladému bojovníkovi. Ten si ho prezerá, ale už si dáva pozor. Nechce sa porezať. Radšej ten meč preskúma menej, len aby mu netiekla krv.

„Nebojíš sa, že ho proti tebe použijem?“ Pýta sa syn náčelníka.

„Bál by som sa, keby si mal na to dôvod. Ale myslím si, že nemáš. Neurobíš to.“

„Ale čo ak by som to urobil?“

„Tak by som sa bránil. Ty máš meč, ja skúsenosti. Vyhral by som. Porazil by som ťa.“

„Bez meča?“

„Ja meč mám. V твоjich rukách. Ostáva mi len zmocniť sa ho. Viem, ako sa to dá urobiť a nemám sa vôbec čoho báť.“

Sian zobral meč pevne do rúk a švihol s ním. Trafil Daerryla a poškrabal ho na ruke. Vzápätí položil meč na krk slávneho bojovníka.

„Ak si chcel na mňa urobiť dojem, urobil si ho. Budem ťa učiť.“

„Možno čas na učenie vyprchal. Mňa čaká život a teba smrť. Meč je silnejší ako dlhé reči.“

„Dôležitejšie ako meč je ruka, ktorá ho drží. Aj tupý nôž sa môže zmeniť vo vraždiaci nástroj, ak ho vieš správne použiť.“

„Ruka sa dá odseknúť. Meč ostane.“ Z mladého bojovníka vyžaruje tmavofialová aura, typická pre tých temných elfov, ktorým rozhodnosť skutočne nechýba.

„Ak ale niekto odtne ruku tebe, bude ti ten meč nanič.“

Prekvapený Sian vracia meč. Na dnes stačí. Má nad čím premýšľať. Pozná svoje miesto a je hrdý na to, kam sa dostal. Už teraz je lepší, ako ostatní. To vždy chcel. Byť najlepší. Expert vo všetkom, legenda ešte počas svojho života. Bojovník v prvej línii,

ktorí drví nepriateľov. Obranca, ktorý bude hrdo stáť na bojovom poli, aj keď sú všetci ostatní skosení.

„Chcem vedieť pravdu. Prečo sme odišli? Prečo už lesní elfovia nie sú naši priatelia?“

Daerryl rozmýšľa. Môže mu povedať niečo z múdrosti, ktorú nazbieral v rannom veku či na bojovom poli. Ale nerobí to. Zvažuje možnosti a zároveň sklamanie, že sa len jeden žiak skutočne zaujíma o svet.

„Neviem, či je čas na to, aby som ti hovoril tento príbeh. Stalo sa to. Je to minulosť. Priateľstvá zanikli a vznikli dva odlišné národy. Je to dávno.“

„Je to dávno pre mňa. Ja som vtedy nežil. Ty áno. Viem, že si to pamätáš. Bol si pri tom.“

„Prečo to tak veľmi chceš počuť?“

„Pretože nechcem každý deň hovoriť, že harmónia je lož bez toho, aby som tomu rozumel.“

„Dobre teda, počúvaj. Rozpoviem ti to.“

Daerryl sa pohodlne usádza. Všetky tie spomienky sú stále živé. Harmónia. Zrada. Boj o moc. Hľadanie čo najmenšieho zla v

konflikte, ktorý priniesol iba zlo. Rozmýšľa tiež nad tým, koľko pravdy dá do príbehu. Môže Sianovi veriť?

„Kedysi...“

Prvé slovo prešlo do ticha. Trvalo čas, kým sa Daerryl znovu rozhovoril.

„Kedysi sme boli jeden národ. Verili sme v to isté, žili sme všetci spolu. Boli sme vládcami lesov, stavali sme mestá a opevnenia. Náš svet bol krásny a všade na hraniciach bol mier.“

„Aké to bolo?“

„Keď nikomu nič nechýba a každý sa venoval spevu a tancu? Alebo keď sme namiesto bojov stavali a výsledkom boli najkrajšie mestá, aké tu kedy stáli? V čase hojnosti je všetkého dosť, až toho začne byť málo.“

„Nerozumiem. Čo sa stalo?“

„Ak postavíš mesto pre päťtisíc obyvateľov, nikto nebude spokojný, ak ich tam zrazu bude desaťtisíc. Vtedy sú tri možnosti. Trpieť ďalej, odísť, alebo zabiť polovicu.“

„Alebo postaviť nové obydlia.“

„To sem nepleť. Niekedy sa to jednoducho nedá, alebo sa to aspoň nestíha.“

„Správny bojovník nehľadí na straty a neuteká.“

„Nemáš pravdu. Správny bojovník je hlavne správny v svojom vnútri, nie v tom, ako používa meč.“

„Zabili ste polovicu, alebo nie?“

„Samozrejme, že nie. Pravdepodobne si veľmi dlho v jaskyniach. Zahmlieva ti to myslenie. Na dnes stačilo. Rozmýšľaj nad tým, čo to znamená byť bojovníkom. Aké to je, mať zodpovednosť a uvedomovať si, čo tvoje činy urobia. Nie len dnes, ale aj zajtra. Aj za čas, keď už ty nebudeš kráčať po svete.“

Daerryl sa zodvihol a bez ďalších slov sa vydal do svojich komnát. Nepočúval ďalšie otázky od Siana. Nechal ho samého. Jeho jazvami pokrytá postava sa zanedlho stratila Sianovi z očí.

Samotný Sian nevie, čo si myslieť. Nevedel, kam by mali smerovať jeho kroky. Čo podniknúť. Je najlepší, ale to nestačí. Skončil tak, ako ostatní, len sa dozvedel niečo viac. O lesných elfoch vedel len z rozprávania iných. Nezažil odlúčenie a v temnote jaskyne sa narodil. Teraz nevie, či je správne to jediné, čo pozná. Nemá dobrých priateľov, ani žiadny špeciálny talent si na ňom nikto nevšimol. Napriek tomu chce byť najlepší. Celý jeho život je o prespávaní v baraku a dennej práci na hubovej farme.

Je ťažké povedať, čo presne si môže myslieť Daerryl. Pravdepodobne je jednoducho rád, že sa konečne objavil niekto,

kto chce byť skutočne najlepší a dáva do toho veľa snahy. Nikdy si netriedil ostatných podľa titulov či podľa toho, kto boli jeho či jej rodičia. Sian ho zaujal. Mladý temný elf s neprirodzene svetlou pokožkou ešte aj medzi temnými elfmi.

2. kapitola – hubová farma

Ak by sa niekto z povrchu dostal na hubovú farmu temných elfov, asi by sa veľmi čudoval. Obrovské huby pokrývajú veľké územie a temní elfovia z nich pravidelne odsekávajú časti mačetaami. Práca nie je náročná a nikto ju nepovažuje za ponižujúcu. Denný režim pracovníkov je rozdelený na niekoľko častí. Na začiatku dňa sa pripraví všetky nástroje, hlavne mačety a vozíky. Niekto by ich skôr označil za bedne z kolesami. Neskôr príde na rad druhá činnosť, ktorá je pre cudzincov ešte viac prekvapujúca. Obrovské biele huby sa polievajú krvou.

Sian pracuje na hubovej farme už druhý mesiac. Stále rovnaká práca mu vadí, tak ako každému inému. Aj tak však v nej chce byť najlepší. Pre mladých je to nielen práca, ktorá pre ostatných znamená veľkú časť jedálneho, ale aj možnosť na precvičenie si práce so zbraňami. Aj to najdôležitejšie. Vytrvalosť. Každý dokáže zobrať ostrý predmet a seknúť s ním do huby, ktorá postupne dorastá. Robiť to však celé hodiny nie je nič pre slabých. Predovšetkým v spoločnosti, ktorá potrebuje vojakov.

„Ako bolo na tom posedení?“

Otáča sa, nech odpovie tej maličkšej slečne, ktorá si ani nedá námahu trochu sa presunúť a pozerá sa mu na chrbát. Vyzerá, ako trochu väčšie dieťa, ale už teraz z nej ide strach. Môže mať o hlavu menej od Siana, od Daerryla možno aj o dve. Žiadny úsmev, len prísna tvár. Posledného, kto sa pýtal na jej úsmev, našli v ďalekých tuneloch. Ako sa tam dostal, to je dodnes záhada.

„Podľa očakávania.“

„To je dobre. Ostaneš tu naveky.“

„Ty musíš byť hnusná, však?“

Varena nikdy nemala hlavu na to, aby bola k ostatným zdvorilá. Žiadne slušné vychovanie. Zaujíma ju jedine moc. Ak ju raz bude mať, bude jej to málo. Vždy bude chcieť mať viac.

„Ale aspoň tu namiesto teba nebudem pracovať. Nezávidím ti.“

„Prečo nie? Stalo sa niečo?“

„Som príliš cenná na toto miesto. Potrebujú ma inde. Toto je pre tých, čo chcú pracovať rukami a oháňať sa. Pre mňa je prichystané iné miesto.“

„A kam ideš? Povedz mi, čo si zas urobila? Bola si tu jeden deň.“

„To sa dozvieš, budeš o tom počúvať ešte dlho.“

Varena nereagovala na ďalšie otázky. Otočila sa a odišla. Žiadna emócia, nič. Ako keby sa chcela pred každým vyťahovať. Sianovi to nedá. Rozmýšľa, čo asi tak mohla urobiť. Nenapadá mu nič. Zároveň si ju nevie predstaviť s mačetou. Osekávanie tvrdých húb nie je práca pre ňu.

Teraz má dve možnosti. Pracovať celý deň a spýtať sa to až na konci, alebo ísť za niekým. Na farme pracuje práve teraz možno desať temných elfov. To úplne stačí. Rozhoduje sa pre druhú možnosť.

„Hej! Čo spravila tá malá?“

„Ty si to ešte nepočul?!“

Sian sa spýtal jedného z ďalších pracovníkov a ten sa začal smiať. Ako keby to bola najsmiešnejšia vec, akú kedy videl.

„Nie. Čo sa stalo?“

„Skúšala sekať hubu s mačetou, ale veľmi jej to nešlo. Tak ju očarovala, ani neviem ako, a vybuchla jej v ruke.“

„To je... zvláštne.“

„Už som si myslel, že povieš, že sa to stáva. Ale uznaj, toto sa len tak nestane!“

Obidvaja sa smejú, a zatiaľ čo ten druhý sa vracia k práci, Sian nad tým rozmýšľa. Mágia a huby. Ak by niekto dokázal nasekať huby mágiou, nemuselo by tu toľko elfov pracovať. Úplne by stačil jeden dobrý čarodejník.

Nie všetci elfovia majú nejaké magické nadanie. Iste, aj tí bez nadania sa môžu s dlhým tréningom naučiť používať tie najzákladnejšie kúzla, aspoň s minimálnou silou. Tí, čo sa narodili s talentom, dokážu po správnom výcviku veľké veci. Sian by sa radšej učil mágiu ako nejaké zaručené pravdy o harmónií a o ďalších veciach.

Na chvíľu prerušuje svoju prácu a ukladá mačetu na zem. Sústreďí sa. Pokúša sa silou svojej mysle zdvihnúť predmet. Prinútiť mačetu robiť presne to, čo si bude želať. Vo svojom vnútri sa pokúša o niečo, čo nerobil ešte nikdy. Nepoľavuje v sústreďení a kontroluje svoj dych, aby čo najviac jeho vnútornej sily pôsobilo na mačetu.

„Čo to robíš?“

„Snažím sa očarovať mačetu. Nech robí to, čo chcem ja.“

„Nevymýšľaj sprostosti. Inak budú tí hore hladní a keď sú hladní, tak je zle.“

„Nechaj ma ešte chvíľu. Ja to dokážem.“

„No určite.“ Posmieva sa mu jeden z pracovníkov a presúva voz smerom ku skladu.

Má chuť zvolať na celú jaskyňu, že to dokázal. Zaslúži si uznanie, vyznamenanie, úplne všetko. Ale nemôže. Mačeta sa nehýbe. Veľká snaha nemá žiadne výsledky. Neostáva mu nič iné, ako pustiť sa znovu do práce.

„Skús to znovu,“ prihovorí sa mu Daerryl. Presne ten, ktorý s ním strávil včera trochu času pri tréningu.

„Čo mám skúsiť?“

„Chcel si očarovať tú mačetu. Vyskúšaj to ešte raz.“

„Nefunguje to.“

„Predveď mi to.“

Sian pokladá mačetu na zem a úplne rovnako ako predtým sa ju pokúša zodvihnúť. Žiadny výsledok.

„Stále si myslíš, že sa to nedá?“

„Nie, to si nemyslím. Myslím si, že sa to dá, len to ja nedokážem.“

„Ustúp od nej.“

Daerryl sa magicky zmocňuje mačety a zdvíha ju do výšky svojich očí. Jemne prechádza po jej ostrí prstom a ostrie sa zafarbujú na červeno. Nie je to krv, skôr akýsi oheň, ktorý sa zmocňuje železnej zbrane. Chvíľu sa hrá s mačetou, len aby ukázal prekvapenému Sianovi jedno z kúziel.

„Povedz jej, čo má urobiť.“

„Čože? Ako to myslíš?“

„Zodvihol som ju. Prekonal som magický odpor predmetu. Teraz je v mojej moci. Môže však plniť aj tvoje rozkazy. Prikáž jej, aby kúsok huby odsekla.“

Sian sa všemožne snaží diktovať predmetu svoju vôľu, ale akákoľvek jeho snaha ide nazmar. Smutne sa prizera svojmu sklamaniu.

„Nemusíš byť smutný. Máš dostatok trpezlivosti, len ju musíš odhaliť. Kúzla sú skutočné. Teraz sleduj.“

Daerryl používa ďalšie kúzlo a mačeta letí ako šíp. Odsekáva kus huby z takej výšky, k akej sa nikto zo zeme nedostane. A ďalší. Kusy húb padajú na zem ako malé meteority. Iní by sa pohli z miesta. Snažili by sa niekde ukryť, aby ich ťažké kusy padajúce z výšky netrafili do hlavy. Ale Sian nie. Ostáva na mieste a sleduje,

akú precíznu prácu vykonáva mačeta. Aj keď ju vedie neviditeľná predĺžená ruka.

„Vieš, prečo tu nestojí jeden silný čarodejník, ktorý by kúzлами osekával huby?“

„Pretože by sa rýchlo unavil.“

„Výborne! Skvelá odpoveď! A prečo ešte?“

„To neviem.“

„Pozri sa okolo seba. Pozri sa a zamysli sa.“

Na farme sú obrovské huby, ktoré osekávajú pracovníci s mačetami. V porovnaní s hubami vyzerajú ako mravce. Sú tak maličkí. Predsa však urobia za zmenu obrovský kus práce. Denne pracujú na dve zmeny a často pretekajú v tom, kto naplní viac vozíkov.

„Pre nich. Oni by prišli o prácu. Nudili by sa.“

„A keby nemali prácu a nudili by sa, čo by sa s nimi stalo?“

„Stagnovali by. Nezlepšovali by sa.“

„Myslím si, že toto už viac nie je miesto pre teba. Tak, ako som odtiaľto presunul Varenu, presuniem aj teba.“

„Ty si dal príkaz na to, aby ju presunuli?“

„Áno. A vieš prečo? Porozmýšľaj. Máš čas.“

Sian premýšľala nad Varenou. Je to pravda, že zničila mačetu? Teraz keď vidí, čo očarovaná mačeta dokáže, sa nečuduje.

„Asi každý, koho poznám, by povedal, že je na túto prácu slabá. Nevhodná.“

„A čo si myslíš ty?“

„Myslím si, že inde bude jej uplatnenie omnoho lepšie.“

„Teraz sa pozri do rohu jaskyne. Presne tam. Vidíš tú hubu, ktorá je trochu nažltlá? Nieкто z nej odsekol celú tretinu. Určite vieš kto.“

„Ako sa jej to podarilo?“

„Nie je dôležitejšie to, že pre ostatných je len hlupaňa, čo zničila mačetu? Mačiet máme dosť. Kúzla sú neskutočne silné, ak ich vieš použiť. Až bude vojna, veľmi sa hodí nieкто, kto zošle smrteľné kúzla na nepriateľskú armádu. Nemyslíš?“

Vojna. Toľko sa o vojnách už povedalo. Napriek tomu, že je na celom území temných elfov mier. Inde bojujú. O zem, hrady, strategicky dôležité body a čokoľvek, čo má nejakú cenu. Všetci poznajú, čo dokážu tí, čo prejdú dlhým a náročným výcvikom. Aj úplne noví branci vedia, čo to znamená neustupovať a držať líniu.

Nech sa deje čokoľvek, rozkaz sa musí splniť. Sian to má pred sebou. Využívanie zbraní, osedlanie jašterov, ovládanie základnej mágie. K tomu taktika. Naučiť sa silné a slabé stránky každej zbrane, každej skupiny bojovníkov, každého terénu. Využiť počasie, morálku, dehydratáciu. Všetko. Teoreticky. Po výcviku to nebude žiadny med lízať. Ak treba chrániť hranice, tak sa budú chrániť.

„Kedysi dávno, ešte za čias, čo patril celý tento priestor trpaslíkom, som velil piatim najlepším žiakom, akých som kedy mal. Dokázali rozsekať každého. Vzájomne si vykrývali slabiny. Boli ako piati bratia, ktorí si dokonale rozumejú. Nevieť, či si si všimol, ale pri kamennom schodisku, ktoré sem vedie, sú napísané ich mená.“

„Čo sa s nimi stalo? Žijú ešte?“

„Všetci piati videli, že prehrávame bitku. Rozhodli sa, že budú kryť ústup. Chceli dopriať čas tým z nás, ktorí boli ťažko ranení a snažili sa stiahnuť. Zachránili aj môj život.“

Starší bojovník ukázal jednu z rán. S odstupom vekov sa zmenila na nevýraznú jazvu. Kedysi ho bodnutie kopijou skoro stálo život. Zachránili ho až v tábore a ešte dlhú dobu nezvieral v ruke žiadnu zbraň.

„Čo sa stalo? Zatlačili nepriateľa?“

„Hovorí sa, že aj ten, čo nevie narábať s mečom, môže mečom zomrieť. To určite poznáš.“

„Ale oni vedeli.“

„To áno. Ale každý, nech je akýkoľvek dobrý v niečom, má slabé miesto. Alebo existuje spôsob, ako sa niekoho zbaviť veľmi nečestným, ale efektívnym spôsobom. Neexistuje dokonalá obrana.“

„Povedz mi. Povedz mi, čo sa s nimi stalo.“

„Trpaslíci sa nemohli cez nich dostať k našim ustupujúcim. Tak doniesli ťažkú balistu, na strelu pridali horľavinu a zapálili. Trafili všetkých päť bojovníkov. Nevedeli ich premôcť v čestnom boji, tak si pomohli. Oslavovali svoje víťazstvo a my sme len s vypätím všetkých síl odrazili ich posledný útok. Ako vidíš, teraz je toto územie naše a po trpaslíkoch nie je ani stopy.“

„Kde je tá balista?“

„Neviem. Asi je dávno zničená.“

„To je obrovská škoda. Dala by sa výborne použiť.“

Tentoraz je Daerryl prekvapený inteligenciou svojho žiaka.
Čo má v pláne?

„Balista by mohla výborne fungovať práve tu. Na huby. Stačí dobre vystreliť a ak sa použije správne, môže sa využiť na stínanie tých častí húb, ku ktorým sa nikto s mačetou nedostane.“

„Potom budú pracovníci a budúci vojaci bez práce a bez výcviku. To je to isté, ako keby sa o to starali čarodejníci.“

„Nie celkom. Stačí minimum zamestnaných a nejaké nepohyblivé balisty. Využilo by sa to vtedy, ak by išlo do tuhého a do bitky by bolo potrebné nasadiť všetkých bojovníkov, bez ohľadu na vek. A samozrejme aj všetkých, ktorí vedia čarovať.“

„Nečudujem sa, že práve ty si syn náčelníka klanu. Hovoríš múdro. Všetko by malo aj svoje nevýhody, ale veľmi sa mi páči, ako rozmýšľaš.“

Sian si premeriava celú jaskynnú miestnosť a rozmýšľa, kde by bolo najlepšie postaviť balisty. Tiež to, aké by mali byť veľké. Toto premýšľanie je pre neho oveľa pútavejšie, ako sekať mačetau a polievať huby krvou.

Polievanie húb krvou má svoju príčinu. Súvisí s vojnou, zajatcami i s trestom pre tých, ktorí si priveľmi pohnevali náčelníkov. Biele, podzemné huby, nerastú len tak z ničoho. Práve krv ich rast výrazne urýchľuje. Chuťovo sa na hubách väčšinou vôbec nedá postrehnúť, že boli v minulosti zaliate krvou. Už malé množstvo krvi spôsobí, že huba, ktorá by bežne uživila jedného elfa, dokáže uživiť bez problémov piatich. Niektorí to ešte stále považujú za zázrak alebo za dôsledok pôsobenia Herdana, boha temnoty. Pre iných je to jednoduchá výmena, ktorá sa oplatí každému.

Samozrejme, krv treba zohnať. Nikto z temných elfov nedá časť svojej krvi len tak, preto prichádzajú na rad vojnoví zajatci alebo tí, čo sa nehodia na žiadnu prácu pre komunitu. Netreba sa čudovať, že hubám sa najviac darí počas vojen. Predovšetkým počas tých, v ktorých ide o obyvateľov oveľa viac, ako o územie.

Huby však nikdy neboli jedinou časťou potravy. Temní elfovia obľubujú v podstate všetko. Z vlastných zdrojov sú to okrem húb hlavne biele, slepé ryby, ktoré plávajú v podzemných riekach. Samozrejmosťou je obchod s civilizáciami na povrchu, ale neraz sa stalo, že sa huby museli jesť jedine s hubami. Vydržať na takejto strave sa dá, ale morálke to priveľmi nepomáha.

„Blíži sa vojna?“ Spýtal sa znenazdajky Sian.

„Vojna sa vždy blíži. Kedy vypukne a proti komu, to neviem. Môžem len špekulovať, tak ako všetci ostatní.“

„Myslím si, že momentálne máme dosť krvi.“

„Vojny nie sú len o hubách. Na tvojom mieste by som bol rád, že je mier.“

„Prečo by som mal byť rád?“

Daerryl sa pozorne pozerá na mladého bojovníka. Nevie, čo očakávať. Múdrú myšlienku? Úplnú sprostosť? Alebo je lepšie neočakávať vôbec nič? V každom prípade si myslí, že si Sian nebude vojnu idealizovať.

„Povedz mi, ty by si išiel do vojny len tak? Alebo by si ju rozpútal?“

„Porazili sme všetkých v podzemí. Hrady trpaslíkov máme v rukách my. Trolovia sa k nám neodvážia priblížiť. Tí, ktorí sa do nášho sveta nejako dostanú, tu väčšinou nájdu len smrť.“

„Víťazstvá za cenu veľkých obetí.“

„Aj vďaka obetiam sme tak silní, ako ešte nikdy.“

„Samozrejme, sme silní a organizovaní. Ale sila každého národa môže rýchlo upadnúť. Náš klan možno bol prvý, ale nie je najsilnejší. Za našimi hranicami môžu byť nepriatelia, ktorí nás ľahko premôžu. Môžeme byť radi, že o nás nevedia všetci.“

„Zapojil by som sa do veľkej vojny na povrchu.“

„Prečo? Sian, si v podzemí, v bezpečí. Prečo by si chcel ísť s armádou na povrch?“

„Zapojil by som sa do vojny. Našiel by som si nepriateľov i spojencov a vybojoval by som pre nás nové územie. Staral by som sa o to, aby aliancia, ktorej by som velil ja, ovládla všetko.“

„A čo sa stane, až všetkých porazíš? Vrátiš sa domov?“

„Nie, budem vládnuť svetu.“

„Vládnúť neznamená len radovať sa. Znamená to zodpovednosť. Staráť sa o poriadok, utlmovať konflikty medzi tými, ktorí spolu nevedia a nikdy nebudú vedieť vychádzať.“

„To nie je problém, to je jednoduché.“

„Myslím si, že o fungovaní spoločnosti nevieš veľa. Možno by si mal prestať pracovať na farme a získať záujem na vláde v našom klane.“

„Alebo mám už dosť teórie a potrebujem dobrý meč a nepriateľov, ktorí mi prinesú slávu.“

„Hovorí sa, že legendy sú legendami až po smrti. Keby si bol v niektorom veľkom meste na povrchu, videl by si sochy. Nádherné sochy mladých, talentovaných bojovníkov. Mnohí sú mladí nie preto, že by ich chceli sochári skrášľovať. Je to preto, že naozaj veľa z nich sa nedožilo viac ako niekoľko rokov. Mnohí nemali deti. Dokonca tam boli aj takí, ktorí ešte nepocítili lásku. História je plná bojovníkov, ktorí zabili desiatky nepriateľov, ale ešte ani nevedeli, čo to znamená priateľstvo. Povedz mi, ak by si teraz mal velenie armády a vedel by si, že všetci tvoji bojovníci sú dokonalo vytrénovaní a vyzbrojení, čo by si urobil?“

„Vtrhol by som k trolom a všetkých by som ich vyvraždil.“

„A potom? Čo by si urobil?“

„Našiel by som trpaslíkov. Tých, čo ešte žijú, niekde v ďalekých tuneloch. Podrobil by som si ich. Pracovali by pre mňa ako otroci a všetky ich dielne a hrady by patrili mne.“

„Dobre. Ako by si pokračoval?“

„Prenikol by som na povrch. Našiel by som všetkých, ktorí by sa mi stavali na odpor a zničil by som ich. Bolo by mi jedno, či by to bolo vo veľkých sieňach alebo na otvorenom poli, aké poznám len z rozprávání. Nemali by šancu.“

„Zničil by si lesných elfov a všetkých. Každú rasu, každý kmeň, úplne všetkých. Čo by si urobil potom?“

„Všetko by som prebudoval tak, aby sa mi to páčilo. Postaral by som sa o to, aby bolo všetko perfektné.“

„Tak to mám pre teba novinku. Neporazíš všetkých a nič nebude perfektné. Tam, kde prídeš s mečom, zomrú tvoji najlepší priatelia. Namiesto veľkých osláv budú veľké pohreby a tvoji bojovníci budú zomierať smädom v púšťach, v močiaroch ich zničia choroby, ktoré tu nepoznajú. Budú sa sťažovať. Budú slabnúť a bez ohľadu na to, ako veľmi budeš chcieť, aby išli ďalej, sa vôbec nepohnú. Nebudeš legenda, ale tyran. Iní dobyjú všetko, čo si v mieri mal. Čo urobíš potom?“

„Čo by si urobil ty?“

„Prečo sa pýtaš na môj názor?“

„Pretože si myslíš, že by som zlyhal.“

„Myslím si, že s takým cieľom by zlyhal ktokoľvek. Ale niekedy náhoda zmení všetko. Aj dôkladná vojenská príprava.“

„Oddnes už nebudem na hubovej farme. Nič mi nedáva. Nech tu pracuje niekto iný.“

„Vzdávaš sa? Je pre teba táto práca náročná?“

„Nevzdávam sa. Ale štvie ma, že táto práca pre mňa nie je dost' náročná. Nikam nevedie.“

„A ako chceš skončiť? Poprosíš otca, aby ťa preradil?“

„Nebudem prosiť. Alebo pôjdem tam, kde skutočne patríam dobrovoľne, alebo ho k tomu donútim.“

„Rob, ako myslíš.“

Daerryl dohovoril. Znovu odchádza, ale tentokrát ho Sian nenechá len tak odísť. Predbieha ho a stavia sa mu čelom.

„Chcem pravdu.“

Slávny bojovník sa len zasmial. Akú pravdu? Povie mu, že harmónia je lož? Alebo nejakú inú, predpísanú pravdu? Nakoniec sa rozhodne, že ho nebude zbytočne provokovať.

„Pravdu o čom?“

„Bude vojna? Poznáš všetkých veliteľov. Chystajú vojnu?“

„Ak poviem, že áno?“

„Nezahrávaj sa so mnou. Áno, alebo nie?“

„Musíš sa naučiť trpezlivosť.“

„Povedz mi to, teraz hneď!“

Daerryl nepotrebuje veľa času na rozhodnutie. Mladíka jednoduchým chmatom omračuje presnou ranou do krku.

Následne ide svojou cestou. Po niekoľkých metroch sa zastavuje a nahlas sa pýta omráčeného Siana.

„Tak čo, pokazil ti už dnes niekto tvoje plány?“

3. kapitola – Varenina túžba

Z hlavného mesta klanu Osloboditeľov vychádzajú poslovia. Žiadna špeciálna výbava, len krátke meče, malý balíček potravín a rýchly jašter. Nie všetkých jašterov používajú temní elfovia na bojové účely. Sú medzi nimi také, ktoré sú menšie, ale o to viac vytrvalé. Nemajú v láske boje a hluk, ale výborne sa hodia na doručovanie správ. Momentálne nič nie je dôležitejšie ako rýchlosť.

Tí, čo vidia odchádzať rýchlych poslov, sa sami seba pýtajú, či sa niečo deje. Nikto nemá vysvetlenie. Všetci vidia naliehavé reakcie jazdcov. Okamžite sa vydať na cestu. Možno treba čeliť neznámemu nebezpečenstvu, ktoré sa blíži.

Varena sa nachádza v malej nenápadnej komnate. V ruke má jednu z kníh, ktoré jej nepatria. Tajne číta to, čo má byť určené len vyvoleným. Tajomstvá deštruktívnej mágie, zákerné kliatby alebo čokoľvek, čo spôsobuje smrť alebo utrpenie. Jedy namiesto liekov, to je jej život a koníček.

„Počuješ to? Niečo sa deje.“ Varené sa prihovára jedna z jej rovesníčok, ktorá pre ňu občas ukradne nejakú tú zakázanú knihu.

„Mám z toho radosť. Mám taký dobrý pocit.“

„Myslím si, že náčelník poslal poslov k iným klanom.“

Varena nechce povedať svoje tajomstvo. Ani jej. Nikto nemá tušenie, čoho všetkého je schopná. Nemá žiadne kamarátky, len obeť. Nikto nechce byť v jej blízkosti. Ale čo nedokáže bežná charizma, to dokážu kúzla. Manipulovať ostatných, kúzлами vymazať pochybnosti a z najbližších si robiť sluhov, na tom nevidí Varena vôbec nič zlé. Každý niekomu slúži, tak prečo by nemal niekto slúžiť práve jej?

„Kea, polož vázu na stôl.“

Poslúcha okamžite. Žiadne prečo, žiadne rozmýšľanie. Váza sa ocitá na stole. Varena skúša nové zaklínadlo. Zatiaľ vie len základné vlastnosti a názov. Sťahovacia strela.

Trocha sústredenia na vázu, a tá sa plní dosiaľ neznámou energiou. Váza vyzerá, ako keby na stole tancovala. Potom to prichádza. Z celého predmetu sú stovky malých kúskov, ktoré letia na každý smer. Niektoré z nich by trafili Keu, keby to Varena dovolila. Ale nedovolí. Všetky črepy sa len okamih pred dopadom zastavujú a ich smer sa obracia. Prázdno, v ktorom bola doteraz váza, sa začína plniť jej úlomkami. Všetky majú svoje miesto a zapadajú ako do tej najlepšej skladačky. Kea je prekvapená a teší sa z úspechu, zatiaľ čo čarodejníčka neskrýva pohrdanie nad kúzlom. Všetko funguje, ale aj tak nie je spokojná. Váza drží

pohromade len z akejsi zotrvačnosti a pri snahe chytiť ju do ruky sa úplne rozpadáva.

„Prečo vyzeráš nespokojne?“

„Chcem viac.“

„Ako môžeš chcieť viac?“

„Chod' sa hrať na dvor. Bež!“

Kea odchádza a nazlostená Varena ukladá na stôl ďalšiu vázu. Kúzlom ju ničí a znovu skladá do hromady. Aj keď sa snaží zvýšiť svoju magickú silu pri skladaní, výsledná váza je stále krehká. Nikomu nepovie, prečo je pre ňu tak dôležité, aby bol výsledok totožný s originálom. Alebo ešte lepší. Je to však jej cieľ. Dokázať nemožné a využiť to pre svoj prospech.

Dobre vie o posloch. Aj o tom, aké posolstvo nesú a kam. Jej plán sa naplňa, ale zatiaľ to nechce nikomu povedať. Zvlášť nie niekomu, kto by ju mohol z niečoho podozrievať. Vo svojom vnútri sa však teší na ich návrat a na stretnutie jednotlivých delegátov.

„Kea! Kea!“ Varena volá na svoju pomocníčku a tá v momente prichádza.

„Čo môžem pre teba urobiť?“

„Chod' domov a dones mi nejaké vázy a poháre. Chod' už.“

Kea poslušne prikývne a už zanedlho prechádza cez úzke uličky. Varena zatiaľ ničí rôzne drobné predmety. Sťahovacia strela sa jedného dňa možno stane jej obľúbeným kúzlom, ale dnes to pravdepodobne nebude.

Nie je náhoda, že práve teraz skúša nové kúzla. Dozvedela sa o niektorých novinkách a stiahla sa, aby nepútala pozornosť. Potrebuje rozmýšľať. Nech sa situácia vyvinie akokoľvek, ona bude tá, ktorá zosilnie – zatiaľ čo všetci ostatní budú slabnúť. Mágia, intrigy, inteligencia a talent byť na správnom mieste v správnom čase. Toto všetko spôsobilo, že pozná udalosti, o ktorých nevie prakticky nikto. Vypukla vojna medzi ľuďmi a elfmi. Vojna, ktorá môže zmeniť všetko v svete ľudí, elfov i tých, čo obývajú priestory skryté pred Arowe.

Varena má magické nadanie, rovnako ako jej matka. Má však iné ciele, inú motiváciu. Jej matke stačilo ničenie. Fascinovala ju smrť. Nikdy však nechcela nikoho ovládnuť. Nemala potrebu byť tou dôležitou a hlavne v posledných rokoch oveľa viac filozfovala, ako čarovala. Varena nechce takto dopadnúť a hlavne nejaví záujem o dlhé myšlienky o smrti. Smrť príde a to je všetko. Prípadne sa odloží alebo zaženie. Nemá v láske myšlienky o tom, že žijeme zbytočne, keď aj tak zomrieme.

„Našla som tieto. Dúfam, že budú stačiť.“

Kea ukladá jednu z váz na stôl a ostatné na malý stolík vedľa postele. Neočakáva ďakujem a rýchlo sa presúva ďalej od stola.

„Nemá to cenu. Musím na to ísť inak.“ Mladá čarodejníčka hovorí len tak pre seba.

„Čo chceš dosiahnuť?“

„Rozbiť ju a nanovo zostaviť tak, aby to bolo ideálne.“

„Raz sa ti to podarí.“

„Ale mne nejde o vázy. Tie sú na nič. Chcem donútiť živé bytosti robiť presne to, čo chcem ja. Vo vhodnú chvíľu ich odpáliť a znovu poskladať. Zachovať všetky spomienky. Musí to byť odporne bolestivé.“

„Prečo chceš privolať bolesť?“

„Forma mučenia. Roztrhám na kúsky všetkých. Koho budem potrebovať živého, toho oživím. Je mi jedno, či bude žiť deň alebo celé roky. Len aby mi vyzradil všetko, čo chcem vedieť.“

„Myslím si, že niekto by radšej zomrel, ako vyzradil niečo naozaj dôležité.“

„Zomrieť môže. Ale po smrti bude ďalšia bolesť. Po ďalšej smrti ďalšia. Nikto nevydrží večne. Až keď budem vedieť všetko, dám možnosť zomrieť jeden posledný krát.“

Kea zbledla. Napriek tomu, že bola očarovaná a plnila každé želanie, pocítila strach. Strach o svoj život a o všetko, čo má. Nemusí mať žiadne nadanie na kúzla, aby pochopila, že za bielym čelom Vareny sa len tak hemžia čierne myšlienky. Uvedomila si, že tá, čo ničí nádoby, môže zničiť všetko a všetkých a nebude jej to ľúto.

„Postav sa sem. A nehýb sa.“

„Nepostavím! Nie! Prosím, nie, prosím...“

„Okamžite sa tam postav!“

Varena zvýšila silu svojho magického pôsobenia na Keu a donútila ju k poslušnosti. Predviedla kúzlo, ktoré testovala zatiaľ len na skle a keramike. Pre Varenu je to prvý test na niečom živom. Mladej temnej elfke sa chcelo kričať, utekať, brániť päťami, čokoľvek. Ale nemohla vôbec nič. Kúzlo jej zväzovalo ruky i myslenie. Nemohla ani len prosiť o holý život.

Po krátkej chvíli si kúzelníčka vybrala nástupkyňu za Keu. Už pre ňu má aj prvú úlohu. Odpratať zmes popola a úlomkov kostí.

4. kapitola – Stretnutie

Na ďalší deň sa vrátili poslovia, spolu so zástupcami všetkých klanov temných elfov. Sian a ostatní sú z prvého klanu, nazývaného aj Kalannar, Osloboditelia. Pôvod mena je samozrejme spojený s odtrhnutím od lesných elfov. Kalannar sú najstarším klanom a všetky ostatné klany vznikli po nezhodách medzi jednotlivcami. Poslovia zamierili k trom ďalším klanom, z ktorých každý v niečom vyniká. Sordin v brutálnosti a vojenskom výcviku, zatiaľ čo Nymreth a Algebani sa viac zameriavajú na výrobu a predaj zbraní, prípadne sa prenajímajú do cudzích armád.

Vo veľkej sieni sa okrem reprezentantov iných klanov a elít z radov Kalannaru nachádza ešte niekoľko vojakov s dobrým výcvikom. Pre istotu. Nikto nediktuje pravidlá obliekania či stolovania, to nepatrí k životu temných elfov. Na jednoduchých i zdobených stoličkách hlasne diskutuje každý s každým.

Sieň je pokrytá najrôznejšími výjavmi a náboženskými textami. Vysoký strop je osvetlený fakľami a v strede siene sa nachádza kvalitne spracovaná mozaika, znázorňujúca temného elfa na veľkom jašteri. Jazdec na mozaike má v jednej ruke veľkú zahnutú šablú. Druhá ruka mu chýba.

„Situácia je na zamyslenie. Nie sme vo vojne, aj keď sme na vojnu pripravení. Na povrchu vznikol konflikt. Zástupcovia všetkých klanov prišli do tejto siene a spoločne sa dohodneme na našom postupe.“ Náčelník Taren nehovorí dlho a dobre na ňom vidno skutočný záujem.

„Čo budeme robiť? Ideme do boja, alebo nie?“ Ozýva sa Darken, náčelník klanu Sordinov.

„Pre to sme sa tu stretli. Máme možnosti. Je na nás, čo urobíme.“

Krátke obdobie ticha prerušuje hlasná vrava. Každý cez každého vykrikuje, čo si myslí. Argumenty, nenávisťné komentáre, všetko v jednom. Nieкто nenávidí ľudí, nieкто iný nenávidí lesných elfov. Nejednotná je aj odpoveď na otázku, či sa vlastne do nejakej vojny pôjde, alebo nie. Nič nezvyčajné na stretnutiach temných elfov. Veľa rečí a keby aspoň niektorí zavreli ústa, počuli by, čo hovoria ostatní.

„Tak dosť!“ Daerryl trieska do zeme kladivom, až sa všetky oči zahľadia na neho. Typický vojak. Keď chce, aby si ho nieкто všimol, tak to zariadi bleskovo. Netreba eleganciu, keď môže použiť silu.

„Daerryl, čo si ty myslíš?“ Oslovil ho vládca najstaršieho klanu.

„Ľudia sú vo vojne s lesnými elfmi. Myslím si, že ide o ďalšiu z vojen o hranice. Nechcú vyvraždiť celú populáciu tých druhých. Takéto vojny nemajú veľa obetí a ani dlho netrvajú, aj keď sa samozrejme nájdú výnimky. Obidva národy oslbnú v dôsledku

vojny. Možno sa hranice ani neposunú a nikto nič nezíska, iba stratí. Myslím si, že by sme ich mali nechať, nech sa zabíjajú navzájom. Nepleťme sa do toho. Aj my máme silu. Tak ju šetríme. Udríme, keď to bude potrebné a naberaťme silu, kým iní slabnú. Stretli sme sa, aby sme sa rozhodli jednotne. Navrhujem sledovať situáciu, ale nezasahovať. Útok na ľudí by nám nepriniesol nič a útok na lesných elfov by nám narobil len zbytočné problémy so zásobovaním z povrchu. Obchodujeme s kdekým, ale s lesnými elfmi najviac.“

„Dobré slová, Daerryl. Má niekto iný názor?“

„Ja mám,“ zapojil sa Darken, veliteľ Sordinov.

Len čo sa prihlásil, už bolo každému jasné, čo chce povedať. Darken má veľké slovo, ale žiadny typický temný elf to nie je. Vlastne má k svetlým elfom oveľa bližšie, ako ktokoľvek iný. Bývalý druid a diplomat, ktorý nevie bojovať s chladnými zbraňami a viac ako deštruktívna mágia ho zaujíma liečenie. Naozaj netypické vlastnosti pre život v podzemí. Nikdy nemal ľudí v láske.

„Radi si ho vypočujeme.“

„Ľudia vyhrajú. To je jednoduché. Tých zasranov je viac. Majú viac vojakov, viac materiálnych zdrojov, ešte sú tie svine schopné vypáliť polovicu všetkých lesov, len ak im to prinesie nejakú výhodu. Na rovine elfov rozdupú a tam, kde sú teraz svätyne, budú ich farmy. Viem, prečo vznikla vojna. Ľudia majú vyššiu

pôrodnosť. Oveľa viac sa množia tie potvory a zas im začína hrabať z toho, že by si zaslúžili viac priestoru. Elfovia sú im v ceste, ale to je prekážka, cez ktorú sa vedia dostať. Čo urobíme? Budeme bojovať po boku ľudí proti našim príbuzným? Ak áno, nezískame nič a oni všetko. Bez problémov nás nechajú podochnúť v jaskyniach. Ak ale budeme bojovať po boku elfov, stále máme dosť sily na to, aby sme ľudí zahnali. Elfovia budú spoločne ťahať za jeden povraz. Naša a ich mágia sa bude skvele kombinovať. Ak budeme postupovať spoločne, môžeme obsadiť niektoré ich pyšné mestá a donútiť ich znovu normálne spolupracovať. Medzi lesnými elfmi je mnoho takých, pre ktorých sme najbližší spojenci. Sme ich bratia, ktorí sa rozhodli odísť a znovu prídu, keď bude ich sila potrebná. Navyše sme v jaskyniach a môžeme prejsť na povrch a znovu spoznávať kultúru, od ktorej sa postupne odcudzujeme. Úplne zbytočne.“

„Ďakujeme za tvoj názor. Nieкто ďalší?“

Do diskusie sa zapájajú ďalší a ďalší. Ich odpovede sú však celkom iné, ako v predošlých prípadoch. Ozývajú sa frázy ako: „Preč so zradcami z lesa!“ alebo „Ich vojna, ich problém!“ Samozrejme sa opakuje, že harmónia je lož i to, že povinnosťou temných elfov je postaviť sa proti tým svetlým. Rôzne dôvody, od nedávnych škriepok cez rôzne ozbrojené konflikty. Odlišné kultúry by nemali žiť vedľa seba a tí slabší by sa mali podriaďiť silnejším. Väčšina si myslí, že doteraz sa práve oni, temní, museli stále prispôbovať. Všetci schvaľujú odchod od svojej krvi, tak prečo by sa mali k nim vracieť? A bojovať vo vojne na ich strane? Navyše vo vojne, ktorá môže dopadnúť katastrofálne?

„Sian, syn môj, čo si ty myslíš?“ Otec obrátil pozornosť na syna. Nezvyčajný krok. Väčšinou sa vládcovia nepýtajú svojich detí na názor, minimálne nie v prítomnosti ostatných.

„Myslím si, že je dobre, že sme sa tu stretli. Mali by sme vedieť viac o našich nepriateľoch. Vieme, že je vojna. Keby som bol veliteľom klanu, chcel by som vedieť o obidvoch stranách čo najviac.“

„To je rozumné. Máme správy od špehov a samozrejme môžeme získavať viac informácií, ale to zaberie čas. Vojna začala a ak chceme niečo získať, mali by sme konať čo najrýchlejšie.“

„V takom prípade som za viac opatrnosti, aj keby to pre nás znamenalo menší zisk.“

Prítomní bojovníci si mladíka vypočuli a zvažili jeho návrh. Po chvíli sa však znovu objavili reči o tom, akí sú tí elfovia, čo ostali v lesoch, slabí. Sian bol rád, že si ho vypočuli. Vlastne v také niečo ani nedúfal. Daerryl si s rešpektom prezrel mladíkovu tvár. Myslí si, že jeho nedávne slová padli na úrodnú pôdu. Následne si vypýtal slovo.

„Nemali by sme bojovať proti lesným elfom. Vo viacerých veciach s nimi nesúhlasíme, ale to neznamená, že je potrebné prejsť do otvoreného konfliktu. Potrebujeme ich pre obchod. Ak by sme my išli do vojny, boli by naši najpravdepodobnejší spojenci práve oni. Kto iný by sa nás bol schopný zastáť? Trpaslíci? Trolovia? Mnohí

Ľudia o nás nikdy ani len nepočuli. Najlepšie by bolo čakať. A ak by niektorá strana chcela našu pomoc a prisľúbila by za to niečo, čo má skutočnú hodnotu, potom by som znovu otvoril túto otázku.“

„Správne, súhlasím. Ale nemyslím si, že by sme mali zachovávať neutralitu. Ľudia sa všade šíria ako pleseň a ak ich teraz niekto nezastaví, bude zle.“ Darken reaguje na Daerrylov názor a s pohrdaním sa pozerá po všetkých v miestnosti, ktorí budú podľa neho vždy proti lesným elfom.

„Ľudia sú silní. Chceš sa zapojiť do konfliktu, bojovať proti nim, i keď je veľká šanca, že prehráš?“

„Sú silní. A kedy bude ďalšia príležitosť bojovať proti nim a mať dobrých spojencov na svojej strane? Alebo pôjdeme proti nim, keď budú ešte silnejší? Poznám lesných elfov. Doteraz mám medzi nimi priateľov a je jedno, či so všetkým súhlasím, alebo nie.“

Diskusia medzi Daerrylom a Darkenom pokračuje. Daerryl chce mier a vyčkávať, Darken boj proti ľuďom. Všetci ostatní chcú boj proti lesným elfom. Až na niekoľko výnimiek.

„Nikam to nevedie. Každý povedal svoj názor, ale nepadla zhoda. Ostáva hlasovanie. Hlasujte a na základe hlasov sa rozhodne každý klan zvlášť, ako káže tradícia,“ hovorí veliteľ Kalannarov.

„Nesúhlasím!“ V Sianovi to vrie. Doteraz bol pokojný. Mohol povedať svoj názor, ale čím viac sa zaujíma o taktiku, tým viac nesúhlasí s tradíciami.

„Prečo?“

„Sú tu štyri klany. Čo ak sa niektoré pridajú na jednu a iné na druhú stranu? Budeme bojovať proti sebe? Budeme sa zabíjať?“

„Máme štyri klany, nie jeden. Ak má niekto iný názor, tak nech ho má.“

Mladý bojovník si myslí si, že pozná jedinú správnu odpoveď. Bojuje častejšie s hubami ako s inými bojovníkmi, ale má pevný názor.

„To znamená, že všetci pomrieme! Ak nebudeme jednotní tak, ako sú ľudia alebo lesní elfovia, ľahko nás naši nepriatelia zničia. Ak niekto napadne jeden z našich klanov, ostatní neprídu na pomoc? Budeme sa od seba stále viac odlišovať? Odišli sme od našich pokrvných bratov, lebo máme iné názory. Teraz sa budeme stále deliť, až bude každý sám? Myslel som, že chceme byť silní, a nie nejednotní a slabí. Keby sa delili na nejaké skupinky trpaslíci či trolovia, bolo by po nich.“

„A ako by si to riešil? Tradíciu nemôžeš porušiť. Sme voľné zoskupenie klanov. Nevedie nás žiadny jednotlivec. Je to tak dlho a funguje to.“

„Lebo máme mier. Vo vojne to nebude fungovať. Zjednotíme sa. Všetci pod jednou zástavou. Pod jedným panovníkom.“

„A kto bude ten panovník?“

„O tom môžeme hlasovať.“

Všetci sú užasnutí. Mladík dáva rozumy. Hovorí múdro, ale načo poslúchať mladíka? A kto by chcel len tak odovzdať všetku svoju moc do rúk niekoho iného? Každý klan si svoje územie dobyl a v malých vojnách obhájil. Klany majú rôzne zamerania, ideály, v podstate všetko. Urobiť z nich jeden silný národ je náročné a hlavne je len málokto presvedčený, že treba niečo meniť. Aktuálny stav je dobrý a starší sú presvedčení, že mladí tomu nerozumejú.

„Ak to ten mladý myslí vážne, tak nech dajú ostatné klany všetko čo majú mne a ja sa o to postarám. Pôjdeme do vojny, budeme sláviť víťazstvá a zároveň budem plne rešpektovať, že každý klan je trochu iný.“ Náčelník Sordinov a priateľ lesných elfov kandiduje na titul náčelníka všetkých klanov. A tak je všetkým hlavne na posmech.

„Ak by si nebol náčelníkom ty, kto by bol pre teba dostatočne dobrý?“

„Ha! Nikto, samozrejme!“

„Potom by si nemohol byť dobrým vládcom. Nikoho neakceptuješ.“

„Ty si hlúpe dieťa. Nemáš tu čo robiť. Toto nie je miesto pre deti. Choď sa hrať.“

„Som mladý, nezaslepený hlúposťami. Ty nikomu neveríš. Patríš k lesným elfom, či už si medzi nami, alebo nie. To nie je problém. Ak ale nenávidíš ľudí, no nie si ochotný obetovať svoju pozíciu pre

zjednotenie temných elfov, prinesieš len záhubu. Teba nebudem nasledovať a myslím si, že ostatní tiež nie.“

„Vylučujem ťa odtiaľto. Vypadni.“

„Ak chceš byť veliteľom všetkých temných elfov, tak chcem byť aj ja. Myslím si, že viem, čo potrebujeme.“

Spor medzi Sianom a Darkenom je rýchlo prerušený. Každopádne ich diskusia padla na úrodnú pôdu. Prvýkrát v histórii od oddelenia rôznych klanov je možné, že budú pracovať spoločne.

„Každý klan je iný. To tu odznelo. Daeryl, čo si ty myslíš? Poznáš mnohých z nás. Čo by sa podľa teba stalo, keby sa naše klany zjednotili?“ Znovu sa zapojil Taren a jednoduchými gestami sa pokúsil tlmiť vášne, ktorými boli priestory úplne preplnené.

„Osobne si myslím, že by to znamenalo veľké zvýšenie našej sily. Boli by sme efektívnejší v boji. Možno by to bol dobrý krok k tomu, aby sme vytvorili skutočne silnú ríšu. Každopádne by sa takáto novina rýchlo dostala k našim protivníkom. Pre ľudí i lesných elfov sme len niekoľko nespolupracujúcich klanov. Vedia, že ak by na nás zaútočili, naše klany by sa aspoň čiastočne zjednotili. Možno to aj preto nechcú urobiť. Pre nich nie sme hrozba. Opakujem, nie sme hrozba. Ak sa ale staneme hrozbou, budú pripravení. Teraz nie sme a máme možnosť prekvapiť. Ale máme aj možnosť budovať svoju ríšu najlepšie, ako vieme. Ak sa zjednotíme, nebude to len väčšia armáda a celková sila. Bok po

boku budú stáť i tí, ktorí sa navzájom nerešpektujú. Môže to narobiť problémy. Rozhodne je to risk. Ak chceme vystupovať ako jeden národ, mali by sme si vlastne určiť, kto sme a kým chceme byť. Zatiaľ sme totiž len štyri klany, ktoré odišli od našich príbuzných. Nie sme niečo, čo by budilo strach. Nemáme ani len meno. Čo sme pre ostatných? Obávaní bojovníci a čarodejníci, silné dobyvačné vojsko, alebo skupina elfov, ktorá sa ukryla pred Arowe?“

„Nemáme meno. Tak sa pomenujme. To je jednoduché. Kto je za to, aby sme sa pomenovali? Môžeme byť silný celok či federácia kmeňov, ale nemyslím si, že sa máme oslovovať ako temní elfovia. To, že žijeme v temnotách, predsa neznamená, že máme temné myšlienky. Môžeme si dať meno z dávnych jazykov. Niečo, čo nás charakterizuje a ukazuje svetu, že sme jeho súčasťou.“

„Nie každému sa bude páčiť nové meno. Navyše zmeniť meno len tak môže znamenať problémy. Každopádne ak to môže pomôcť, tak prečo nie?“ Tarenovi sa myšlienka pozdáva.

Nové meno. Nové myšlienky. Nové potreby pre nový vek. Napriek tomu je na mieste veľa starých tvárí. Mnohí chcú už len pokoj. Povedať si svoj názor, kým sú v presile, ale nerobiť nič, čo by mohlo znamenať zhoršenie situácie. Všetci žijú a to je dôležité. Ostatní nech si robia čo chcú, ale nech dajú obyvateľom jaskýň pokoj.

„Arin! Arini!“ Po chvíli sa znovu ozval Sian. „Navrhujem, aby sme boli Arini. Tak to bolo v dávnych spisoch a zároveň je to krátke a silné.“

„My nie sme Arini. Arini boli jednotlivci, ktorí odišli od elfov a ukázali sa ako bezohľadní hlupáci.“ Daerryl pouča náčelníkovho syna.

„Nie sme to my? To meno má rešpekt. Navyše sme tiež odišli. Sme hlupáci? Ak budeme bojovať medzi sebou, tak áno. Ak nevyužijeme šance, ktoré nám život dá, tak znovu áno.“

„Môžeme sa tak volať, prečo nie. Ale môže to spôsobiť naozajstný zmätok.“

„Tak dajme lepší názov, ak niekto má dobrý návrh. Hlasujme.“

Sian je mladík, ale nie je mu cudzie prezentovať svoje názory. Ohuruje ostatných. Jeho vystupovanie je odvážne a vidno, že si verí. Taký by mal byť veliteľ. V prvom rade rozhodný. Žiadna váhavá troska. Bojovníci všetkých klanov naraz hovoria svoje názory a ako vždy, aj teraz je náčelník Sordinov najhlučnejší.

„Zbytočne tu uvažujeme o mene. Pošleme vojakov na boj proti ľuďom. To je dôležité. Nič nie je dôležitejšie. Poďme všetci a ak je niekto lenivý a sprostý, nech si ostane tu. Tí, čo za niečo stoja, pôjdu bojovať po boku elfov proti ľuďom.“

„Pôjdeme do boja všetci, alebo nikto. Nech sa rozhodneme akokoľvek, budeme pripravení.“ Sian má odvahu napomínať

Darkena. Syn náčelníka sa háda s náčelníkom iného kmeňa, čomu sa ostatní náčelníci len prizerajú. Nechápacé pohľady sú všade a ak niekto niečo nechápe, tak to je práve Darken.

„Ty nemáš čo navrhovať. Nevieš o živote ani hovno. Si dieťa.“

„Ty si len mŕtvola.“

Syn náčelníka je prekvapený. Tie slová nepovedal, ani nemyslel. Napriek tomu sa jeho ústa hýbali. Cítil každý pohyb, každé písmeno, ale nebol to on, kto konal.

Doteraz nikým nevidená postava sa približuje o niečo bližšie. Žena. Mladá, ale rozhodne nie žiadne milé dievčatko, ktoré sa teší na novú hračku. Vyžaruje z nej tmavá aura, ako keby bola vyslankyňou samotnej smrti. Jedna z tých, ktorá nehľadá kompromisy a pohne dejinami bez toho, aby si od niekoho pýtala povolenie.

„Tento muž zomrie.“

Napriek tomu, že jej príchod vzbudil pozornosť, všetci sa znovu pozerali na Darkena. Vyslovila krátke zaklínadlo a telo toho, kto doteraz hovoril, sa rozpadlo na malé kúsky. Z náčelníka klanu Sordinov boli len malé kúsky, ktoré sa od seba neustále vzdŕaľovali, aby sa následne znovu dostali na svoje pôvodné miesto. Namiesto živého Darkena sa objavila len jeho krehká

socha, z ktorej rýchlo vytekala krv. Po chvíli sa celé telo zrútilo na zem.

Ticho. Nikto nikdy takéto kúzlo nevidel. Namiesto hovoriaceho tvora je len mäso na podlahe v roztrhaných šatách.

„Čo sú to za čary?“ Sian ako prvý prekonal ticho, ktoré spôsobila náhla smrť.

„Boh smrti je náš najbližší spojenec. Nie elfovia. Kto chce žiť a brať životy, ten sa musí podriaďovať jeho a mojej vôli.“ Varena berie svoje slová smrteľne vážne.

„Strážce. Zatkňte ju.“

„Kto sa ma dotkne, umrie!“

Jeden zo strážcov sa dotkol Vareny. Vysoký strážca sa ocitá okamžite na zemi a druhý od nej radšej ustupuje. Pohľad na odhodlanú Varenu je strašný a dve úmrtia počas predstavenia sú aj u tých najbojovnejších rás veľmi výnimočné.

Taren požiadal gestom svojho syna, aby sa posadil. Sám sa priblížil k čarodejnici.

„Povedz mi, čo navrhuješ?“

„Napadnúť všetkých. Zničiť kúzлами tých, čo sa postavili na odpor. Rozdrviť každého, kto bude tak hlúpy, aby sa nám pokúsil ublížiť.“

„My proti všetkým? Proti vojenskej a materiálnej presile? Proti tým, ktorí by nám dali pokoj?“

„Len hlupák pôjde s mečom proti presile. Rozumný jedinec spáli nepriateľov na prach a vytiahne meče proti zbytkom ich armád. Ľudia ani lesní elfovia nepoznajú Herdanovu silu. Boh smrti a temnoty chce smrť a temnotu. Ak mu ju doprajeme, on nám dopraje silu a víťazstvá.“

„Boj na viacerých frontoch je hlúpy nápad. Nemôžeme ísť do boja len tak, bez prípravy.“

„Vy, bojovníci, bojujte. Zabíjajte a umierajte, ako to robíte vždy. Ja vám donesiem víťazstvo.“

Napriek tomu, že je Varena nižšia ako všetci na zhromaždení, rýchlo si vybuodovala rešpekt. Každý bojovník túži po víťazstve, ale nie každý sa o to pokúsi s rovnakými nástrojmi. Sám náčelník klanu sa púšťa do debaty so ženou, ktorú nikto nepozná. Zajtra sa to môže všetko zmeniť. Alebo ešte dnes.

„To je veľmi odvážne tvrdenie. Nikto nemôže sľubovať veci, ktoré nemôže naplniť.“

„Teraz tu dvaja vydýchli naposledy. Ich sila je moja. Ak by som chcela, mohla by som zabiť ďalších a ďalších. Celú túto miestnosť môžu pohltiť plamene.“

„Si mladá, tak ako Sian. Nebola si pozvaná, ale aj tak chcem tvoj názor. Keby sme mali bojovať len proti jednému z týchto dvoch národov, proti komu by si išla bojovať?“

„To je jasné. Proti elfom. Zničíme ich a následne budeme tak silní, že s Herdanovou pomocou spálime ľudí na prach. Ich duše budú patriť mne.“

„Neprinášaš život, iba smrť. Život nie je len o vojne. Navyše, tvoje kúzla nevedia liečiť choroby či zahnať hlad. Počas vojny spôsobíš veľa utrpenia. Čo by si ale robila, keby bol všade mier?“

„Mier je pre slabých. Silným patrí svet.“

„Neuvážená vojna nám nepomôže. Oslabí nás.“

„Hovoríš ako jeden z lesných elfov. Všetci zoslabnú, tak je to v nejakej hlúpej harmónii. Harmónia je lož. Chaos je pravda. Kto sa nám postaví, zhorí. Kto bude chcieť utiecť, toho zabijeme. Mier bude, až budú všetci naši nepriatelia mŕtvi. Ale...“

Varena prerušuje vetu. Pozerá sa na strop. Niekde tam je krajina, na ktorú svieti Arowe. Zdroj tepla a svetla. Jej nepriateľ. Arini si všimajú, že začína byť dezorientovaná.

Taren využíva situáciu a žiada od jedného z bojovníkov putá. Sám ich dáva mladej čarodejnici. Nechce riskovať. Už teraz zabila dva životy.

Daeryl má na to svoj názor a namiesto od mnohých iných si zachováva vlastnú hlavu.

„Mali by sme sa jej zbaviť. Bude lepšie, keď ju zabijeme. Som posledný, kto by za normálnych okolností navrhoval zabitie niekoho z nás, ale toto nie sú normálne okolnosti. To dievča nie je žiadne bežné dievča. Spomína Herdana. Vidno na nej silný vplyv boha smrti.“

„Vieš vysvetliť, čo sa teraz stalo?“ Pýta sa Tarken.

„Mám len tušenie. Myslím si, že v tele tej mladej ženy je akési ohromné zlo. Nevieťm určiť, o čo presne sa jedná, ale to, čo urobila, ju vysililo. Bude znovu v poriadku. Ak ale sám Herdan dokáže cez ňu ovplyvňovať dianie v našom svete, budú sa diať strašné veci. A veľmi skoro.“

„Herdan je vec viery. Kto chce, nech v neho verí. Nie všetci vôbec veria, že existuje. Nemôže to byť niečo iné?“

„Herdan, alebo niečo iné. Každopádne nebezpečné.“

Dvaja rozumní temní elfovia sa rozhodujú, čo urobiť s Varenou. Zabiť ju? Nechať ju ísť? Alebo ju nechať na pozorovanie?

„Dajte putá aj mne! Aj mne! Rýchlo!“ Sian kričí na ostatných a správa sa veľmi neprirodzene. Má kŕče a z očí mu tečú slzy.

„Doneste niekto putá!“

„Putá? Je to môj syn!“

„Tak spravme to čo chce. Putá!“ Daeryll osobne dáva mladíkovi putá a ten ešte ukazuje svoje trasúce sa ruky.

„Vrátil sa? Vrátil sa jednoruký boh?“

„Dúfam, že nie.“

Temní elfovia sa zhodli, že po tejto udalosti nebudú riešiť malicherné spory. Každý klan vyberie svojho zástupcu, ktorí dohodne všetko dôležité z ostatnými v niektorej menšej sále.

5. kapitola – Kadlo

Zelená pevnosť. Trojica malých veží, opevnenie a brána. Všetko postavené v elfskom štýle. Malá pevnosť pri rieke je plná. V hlavnej sále sedí kapitán pevnosti so svojimi najbližšími bojovníkmi a hosťami. Niektoré miesta sú prázdne. Dvaja hostia sú v obväzoch.

Kreon, kapitán pevnosti, sa zdvíha. Chce niečo povedať a tak by všetci mali stíchnuť. Nedeje sa tak. Miestnosť pripomína úľ.

„Utíšte sa,“ hovorí jeden z rytierov. Jeho hlas zaniká v hluku ostatných.

„DRŽTE HUBU!“ Kadlovi stačia dve slová na to, aby urobil poriadok.

Úplné ticho po chvíli prerušuje kapitán. Sám má malé zranenie a môže ďakovať svojej helme, že v boji nedopadol oveľa horšie.

„Celý východ je v nebezpečenstve. Napadli nás. Potrebujeme viac vojakov a pripraviť našu obranu. Musíme sa postarať o

zásobovanie väčšej armády a zariadení, aby sa elfovia nedostali cez most.“

„Ty si na nich zaútočil. Tvoj rod, nie ten náš. Už sme si zvykli. Vy urobíte niečo hlúpe a chcete od nás, aby sme vás zachraňovali.“
Odpovedá Raahel z rodu Maraskenov z juhozápadu.

„My ich zem potrebujeme.“

„Aj oni svoju zem potrebujú.“

„Sme vo vojne. Potrebujeme myslieť vojensky, nie sa hádať medzi sebou.“

„Sme vo vojne. Lebo ste chceli vojnu. Nové územia. Ak chcete obetovať svojich vojakov, tak ich obetujte. Naši sa na tomto šíalenstve podieľať nebudú.“

Spor medzi jednotlivými rodmi je v nejakej forme už storočia. Jeden kráľ formálne ovláda celú ríšu. Lokálne rody sa navzájom neznášajú a dosiahnuť nejakú spoluprácu je vždy veľmi náročné. Rod Maraskenov z juhozápadu a Laskeri z východu nemajú skoro nič spoločné. Slovo si zas berie kapitán pevnosti.

„Potrebujeme vojakov. Zbrane, zásoby, všetko. A sľubujem, že sa podelíme o dobyté územia od elfov.“

„Si kapitán malej pevnosti. Nehovoriš za celý svoj rod. Keby si aj hovoril za všetkých, neveril by som ti. Do tejto pevnosti sa dá uchýliť možno štyridsať chlapov. Keby ju niekto chcel dobyť, tak ju dobyje.“

„Ani ty nehovíš za celý rod. Ale aj tak máš možnosť poslať časť armády.“

Kapitánova reč nepresvedčila nikoho. Nech sa snaží akokoľvek, stojí pred nemožnou úlohou.

„Kadlo, si najskúsenejším bojovníkom. Čo si o tom myslíš?“

„Myslím si, že ste maličkí kohútikovia na obrovskej farme. Budete sa hádať o zrníčkach a zatiaľ príde svorka vlkov a tí všetkých roztrhajú na kusy. A pretože sú tu aj menej inteligentní jedinci, poviem to aj inak. Ak sa neviete dohodnúť, tak všetci pokapú. Ak sa dohodnúť chcete, ale akosi vám to nejde, mal by vás niekto nahradiť.“

„To sú veľmi drzé slová.“

„Drzosť nezachraňuje životy. Rozum áno. Elfov nemám rád a niektorých ľudí mám rád ešte menej. Podstatné je to, že ak sa elfom nepostavíme, rozbijú jednu našu malú armádu za druhou, až neostane nikto, kto by proti nim pozdvihol zbraň. Navrhujem využiť jeden fakt, ktorý tu zatiaľ nikto nespomenul.“

„Aký?“ Pýta sa zástupca Maraskenov.

„Nás je podstatne viac. Máme zbrane, skúsených vojakov, poznáme naše územie. A nemusíme uvažovať len nad tým, kto bude posilať koľko vojakov. Môžeme uvažovať nad niečím úplne iným, napríklad kto na elfov zaútočí cez pevninu a kto cez more. Ak sa dohodneme, zničíme elfov a budeme mať viac miesta. Alebo

ich donútime, aby sa stiahli a zas bude mier. To je už na všetkých tých urodzených lordoch, čo si vyberú.“

„Zaujímavý názor,“ hovorí Kapitán. „Teraz je čas, aby sme si vypočuli, čo nám chcú povedať samotní elfovia.“

Väčšina sály nechápe. Čo s tým chce povedať. Má plán? Alebo sa stalo niečo naozaj neobyčajné?

„Stráže, prineste nášho hosťa.“

Stráže prinášajú osobu v reťaziach. Pohybuje sa pokojne, žiadne prudké pohyby. Cez hlavu má prehodené vrece. Nevidno žiadnu zbraň, len prázdny tulec bez šípov.

„Na kolená. Kľakni!“ Zareve niekto z radu.

„Nekľaknem.“

„Pomôžte mu s tým!“

Zajatec si po silnom údere do nôh kľakol, ale pokúšal sa postaviť. Po druhom údere túto snahu vzdal.

„Kto si?“

„Vy ma všetci vidíte, ale ja nemôžem vidieť vás. Je to spravodlivé?“

„Tu my rozhodujeme, čo je spravodlivé.“

„Potom neviete, čo je to spravodlivosť.“

Kadlo vyťahuje svoj meč a opatrne s ním dáva preč vrece. Nečuduje sa, čo vidí. Ostatní však áno. Zajatec je mladík, možno ešte chlapec. Špicaté uši jasne ukazujú jeho pôvod a čerstvé rany hovoria veľmi veľa o tom, ako sa k nemu správali po zadržaní.

„Neboj sa,“ prihovára sa zajatcovi Kadlo. „Je tu veľa dôležitých ľudí, čo v živote nevideli elfa a aj tak ťa chcú zabiť.“

„To ma má upokojiť?“

„Ber to ako dobrú správu. Niektorí sa k tebe snažia byť úprimní, nech sa deje čokoľvek.“

Kadlo sa vracia na svoje miesto a začína sa niečo medzi vypočúvaním a týraním.

„Prečo ste na nás zaútočili?“

„Vy ste zaútočili na nás. Väčšinu mojej rodiny zabili vaši jazdci na koňoch.“

„Koľkých ľudí si zabil? Po koľkých si strieľal z luku?“

„Neviem používať luk.“

„Si elf. Vieš používať luk. A máš tulec so šípami.“

„Nie všetci z môjho národa vedia a chcú bojovať. Tulec si poriadne pozrite. To nie je práca elfov. Je to váš tulec a dali mi ho pred vstupom do tejto sály.“

„Odveďte ho,“ hovorí kapitán pevnosti a v pozadí počuť masové vykrikovanie súhlasu. Niektorí pridávajú, že ho treba zbičovať.

Po odvlečení to znovu začína vriieť. Rod zo západu mení svoju rétoriku. Už nie sú tak pokojní a odmietaví. Začínajú cítiť sympatie k elfovi, ktorého sem dovliekli.

„Ste banda neľudských hlupákov. Prepadnete nevinných a chcete našu pomoc, lebo sa začali brániť? Alebo sa ešte nezačali brániť a chcete sláviť triumf v boji s nepriateľom, ktorý nemal žiadnu šancu? Moje odporúčanie pre mojich pánov je jednoduché. Neposkytneme ani vojakov, ani akúkoľvek pomoc.“

„Ste sráči a zbabelci. Chcete sa schovávať za našimi územiami.“

„Vy ste sráči a zbabelci!“

„Nie my, ale vy! Vy! Ste sráči! Ste zbabelci!“

„DRŽTE HUBY!“

Kadlo znovu zasiahol. Možno nie s takým elánom, ako predtým. Uvedomuje si, že tú istú hlášku bude musieť používať ešte veľa krát.

„Vypočuli sme si tu kadečo. Dnes sa tu nedohodneme. Nechajme to na ráno.“

„Kadlo, ty vieš, že si ňa vážim,“ hovorí zas kapitán pevnosti,“ ale každá hodina, čo tu stratíme, môže oslabiť našu pozíciu.“

„Menej ako každá diskusia, ktorá zmení spojencov na nepriateľov. Ak sa ľudia z východu a západu nevedia dohodnúť, treba hľadať spojencov inde.“

Hádky medzi rodmi nie je možné len tak zahnať. Začali padať najrôznejšie urážky. Zajatý elf vlastne ani nechápal, kam sa to dostal. Ľudia sa hádajú navzájom a v podstate si ho ani nevšímajú.

„Nerozumiem vám.“ Kadlo zas vstupuje do diskusie a vyťahuje svoj meč.

„Prečo ten meč, Kadlo?“ Pýta sa ho kapitán pevnosti.

„Pri dvoch bandách šialencov sa necítim bezpečne. Pekne si podajte ruky, alebo sa pozabíjajte. Dôležité je, aby ste prišli k nejakému stanovisku. Vlastne, ani nie. Dôležité veci sa aj tak rozhodnú niekde inde. Tu sme v malej pevnosti a je na vás, či sa tu

dohodnete a prežijete, kým prídu posily, alebo nie. Ak chcete skapať, hádajte sa. Ak nechcete, tak si podajte ruky.“

„Kto si, keď máš pocit, že všetko vieš?“

„Jediný, čo prežil podobnú diskusiu pred sedemnástimi rokmi.“

Do hlavnej hradnej siene prichádza rýchly posol. Vyzerá byť celkom vyčerpaný.

„Čo sa stalo?“

„Elfovia. Zabili mi koňa. A ja... ja...“

„Nesieš správu?“ Kapitán pevnosti prichádza k nemu bližšie.

„Mám doručiť...“

Jedno dobre mierené bodnutie a pevnosť je bez kapitána.

„Vrahovia! Poslali na nás vrahov!“

Kadlo sa snaží vraha dolapiť, ale ten je rýchlejší. Podrezáva si hrdlo. Nikto proti tomu nemôže nič urobiť. Na zem padá už druhá mŕtvola. Dlhoročný rytier sa snaží rýchlo prehľadať mŕtvolu.

„Zaujímavé. Veľmi zaujímavé. Raahel, pozri sa na to.“

„Čo si našiel?“

„Však to. Nič. Nejaký chlap. Myslel som, že teraz budú proti nám niečo skúšať elfovia, ale toto je človek. Má pri sebe úplne obyčajnú dýku, akú môže mať ktokoľvek. Žiadne špeciálne znamenia. Vyzerá ako hocikto z nás. Ale napriek tomu dokázal zabiť človeka a následne sám seba.“

„Prečo by vrah zabil sám seba?“

„Urobil to rýchlo. Musí ísť o niekoho, kto má výcvik. Ale neváhal spáchať samovraždu. To je trochu zvláštne.“

„Prečo? Čo môže niekoho viesť k takému činu?“

„Vymletá hlava. Alebo nejaká veľká odmena v posmrtnom živote.“

„Na také hlúposti nikto neverí.“

„Ale verí. A má dôvod robiť to, čo robí.“

Na Kadla sa pozerajú ako na niekoho, kto má všetky tie vlastnosti, ktoré sú aktuálne potrebné. A hlavne vie udržať chladnú hlavu.

„Nieкто chcel, aby zomrel ten... ako sa vlastne volal?“

„Kreon.“

„Tak si musí nieкто myslieť, že jeho smrťou sa niečo zmení.“

„Možno áno. To sa už asi nedozvieme. Mali by sme sa dohodnúť na rozumnom postupe.“

„Ten Kreon chcel, aby sme bojovali spolu. Takže ho museli zabiť elfovia. Alebo niekto, koho si kúpili.“

Jeden z vojakov zatiaľ vyťahuje svoj meč a rukoväťou posielala elfa k zemi. Nevšíma si jeho bolesť a pridáva mu ďalšiu ranu.

„Hej! Hej ty! Daj si facku. Alebo počkaj, jednu ti dám ja.“ Kadlo sa blíži k vojakovi a ten síce nejde k zemi, ale dobre si tú facku zapamätá.

Kadlo pomáha elfovi vstať a ešte mu aj donáša stoličku, aby sa posadil. Ten ostáva stáť a nerozumie, prečo je ten človek iný, ako ostatní.

V hradnej sále je ticho. Vpád vraha, nebezpečenstvo na hraniciach a rozpory medzi jednotlivými rodmi. To všetko by malo spôsobiť mnohé hádky a dohady, ale ľudia sú ticho. Niektorým je podozrivé, že len čo Kadlo vytasil svoj meč, tak sa niečo začalo diať.

„Nemali by sme tu ostať.“

„Súhlasím,“ Raahel dáva pokyn svojim chlapom, že je najvyšší čas opustiť toto miesto.

Prví vojaci opúšťajú pevnosť. Nesú si svoje štíty a základné veci a tešia sa, že sa s týmto miestom rozlúčia čo najskôr. Dláždená cesta je dobre udržiavaná a pešiaci i jazdci po nej prechádzajú smerom k hlavnej ceste.

„Jedna vec mi nejde do hlavy. Prečo ste to tu trochu neprebudovali? Koľko rokov tu vládnete? Veľký rod Laskerov a neviete prebudovať pevnosť?“

„Sedemnášť. A načo prebudovať pevnosť, keď takto slúži dobre?“

„Ty si akýsi dobrý priateľ elfov, Kadlo. Nie si zradca?“

„Zradca nie. Ale hlas rozumu áno.“

„Tie ich cestičky sú pekné, aj tie vežičky, ale treba im ukázať, že toto už nie je ich územie.“

„Ich územie. Dočerta! Sakra!“

Kadlo chytil prvý veľký štít a vybehol von. Ani sa nenazdal, a už sa do štítu zaryli dva šípy. Pred tým, ako zabuchol dvere, si mohol všimnúť polovicu ľudskej armády, ako leží na ceste. Niektorí sa ešte hýbu, ale on im nemá ako pomôcť.

„Čo je? Čo sa stalo?“

„Prišiel si o armádu. Vyzerajú, ako keby do nich niekto napichal špendlíky. Dobré že si nešiel s nimi. Prečo si vlastne ostal?“

„Kadlo, ty ma z niečoho podozrievaš? Čo si sa pomiatol?“

„Len sa mi zdá zaujímavé, že tvoji chlapi sú mŕtvi. To je tragédia. Je mi ich ľúto. Ale teraz ma dobre počúvaj. Vy všetci ma počúvajte. Všetci sem!“

Kadlo strháva zo steny bielu zástavu. Je to už dávno, čo ju mal v rukách. Mračí sa a rozmýšľa, čo robiť. Pevnosť je malá a aj keby všetci zobrali do ruky luky, nemali by proti vycvičenému elfskému vojsku šancu.

„Mali by sme sa vzdať.“

„Tvoji chlapi nebudú bojovať?“

„Nie sú to moji chlapi. Veliteľ je mŕtvy. Ale nechcem, aby tí, čo ostali, dopadli rovnako.“

„Ak zdvihneš bielu zástavu, tak to nebudú rešpektovať. Kráľ im vyhlásil vojnu a oni zabijú každého, kto bude na ich území. A toto bolo ich územie. Alebo nie? Však je to elfská pevnosť.“

„Musíme niečo urobiť. Ak na nás vypália salvu za salvou, tak nás pozabíjajú ako muchy. Videl som tie mŕtve telá. Elfov tu musí byť neskutočne veľa.“

„Zabime toho zajatca.“

„Presne naopak. Pustime ho.“

Kadlo prezerá ranu od rukoväte na hlave elfa.

„Si v poriadku?“

„Ako mám byť? Čo si videl, keď si sa pozrel von?“

„Pár dobrých chlapov má v sebe šípy. Nie si môj väzeň. Si slobodný. Môžeš ísť.“

„Ty ma chceš pustiť von? Po tom, čo môj ľud zabil tvojich bojovníkov?“

„Neboli to moji bojovníci a táto pevnosť tiež nie je moja. Ty nie si môj nepriateľ a chcem, aby si išiel. Chcem, aby si komukoľvek za bránou pevnosti povedal, že chceme vyjednávať a opustíme pevnosť výmenou za bezpečný odchod.“

„Akú mám istotu, že nás nepodrazíte?“

„Nemám dôvod. Poviem to na rovinu. Alebo tu zomrieme, alebo odídeme. A ešte niečo.“

„Máš odkaz pre Anuen?“

„Povedz jej, že viem, ku ktorému elfskému mestu sa bude za dva dni presúvať ľudská armáda.“

„Ty by si zradil svoj ľud? Len pre svoj život?“

„Želám si mier. Nie vojnu. Za akúkoľvek cenu.“

Kadlo osobne otvára dvere zajatcovi. Nevšíma si názory niektorých vojakov, že si zaslúži smrť. Oko za oko.

„Čo budeme teraz robiť?“ Pýtajú sa rádoví vojaci.

„Vy budete teraz čakať. Nevychádzať.“

„A ty?“

„Idem sa vyparádiť. Dúfam, že nebude pršať.“

Kadlo si berie veľký štít, stále so zapichnutými šípmi, a bielu zástavu. Vie, že dnes nezomrie. Zároveň má stále v pamäti, čo sa stalo pred sedemnástimi rokmi.

6. kapitola – Jeden bude žiť

Dážď. Kadlov strach sa stáva skutočnosťou. Silný dážď kropí všetko v okolí a jednoduchá biela zástava sa mení na kus rozmočenej handry. Bojovník veľmi dobre vie, čo sa práve teraz odohráva v hlavách elfov. To, čo v minulosti.

Elfský jazdec sa blíži k dverám pevnosti. Hneď za ním nasledujú minimálne tri stovky lukostrelcov a šermiarov. Kadlo berie bielu zástavu na plece a odkladá štít. Všetci z pevnosti sa pozerajú na rytiera, ktorý sa vydáva celkom sám k presile.

„Teba poznám!“

„Aj ja teba poznám, priateľu. Môžeme sa porozprávať. V pevnosti sú vojaci, ktorí chcú ísť domov. Pevnosť je tvoja.“

„Len jeden bude žiť.“

„Tí vojaci nie sú hrozba. Sú to skôr sedliaci so zbraňami ako profesionálna armáda.“

„Sme vo vojne. Jeden bude žiť a ostatní zomrú. Ľudia musia byť potrestaní za vojnu a za utrpenie elfského ľudu.“

„Jeden z nás dvoch. Poznáme sa dlho. Určite chceš so mnou bojovať?“

„Nie, nie jeden z nás dvoch. Možno by si ma porazil, ale viem, že moja armáda porazí tú tvoju. Jeden človek prežije a ostatní budú zabití. Také je elfské právo a ty to poznáš.“

„Pred sedemnástimi rokmi si požadoval to isté a viem, že to dokážeš urobiť. Napriek tomu ti navrhujem zmenu. Jeden človek zomrie a ostatní odídu ďaleko odtiaľto a nebudú robiť problémy.“

„Mám svoje rozkazy a nebudem ich meniť. Teraz choď a povedz všetkým v pevnosti, aby vyšli von. Budú našimi ostrostrelcami bezbolestne usmrtení.“

„Nie, to neurobím. Môžu zobrať luky a brániť sa. Možno všetci zahynú, ale aj tvoj ľud bude mať straty. Vyhneme sa tomu.“

„Kadlo, poznám ťa a viem, čo si urobil pre zachovanie mieru. Ale teraz je vojna. Budeš žiť, ale všetci ostatní musia zomrieť.“

Napriek tomu, že Kadlo prešiel už mnohými bojmi, teraz mu neostáva nič iné, ako číra beznádej. Polovica ľudí zomrela už teraz. Má zomrieť aj druhá polovica. Tá, za ktorú má zodpovednosť ako prirodzený zástupca veliteľa.

„Musím sa ťa spýtať. Vieš niečo o vrahovi, čo sa dostal do pevnosti? Zabil nášho veliteľa.“

„Neviem o ničom. Elf, či človek?“

„Človek.“

„Nenajal som žiadneho vraha a neviem o nikom, kto by niečo také robil. To nie je vec elfov, ale ľudí.“

„Vrah sa dostal k nám. Možno sa dostane aj do vášho tábora. Nech sa deje čokoľvek, musíš mať oči na stopkách. Ten u nás nemal žiadne označenie, ale aj tak viem, o koho ide. Nepovedal som to v pevnosti. Myslím, že to bol jeden z akolytov toho boha smrti.“

„Herdan? Myslíš Herdana?“

„Je to veľmi pravdepodobné.“

„Prived' ľudí z pevnosti. Budú žiť. Ale každý z nich poputuje do inej časti ľudskej ríše s varovaním.“

„Ďakujem. Si šľachetný. Ručím ti za každého jedného, že splní túto úlohu. Máš moju vďaku. Vojaci z pevnosti zajali jedného z vašich. Pomohol som mu.“

„Koho?“

„Neviem meno. Ale išiel priamo k vám.“

„Nikto neprišiel.“

„Ako neprišiel? Naši ho zajali. Ešte mu dali aj ľudský tulec na šípy, len pre efekt. Bol som proti tomu. Mal by byť v bezpečí.“

„Možno aj on patril medzi akolytov. Herdanovi stúpenci sú všade. Dokonca zabili Anuen, našu veliteľku.“

„Anuen je mŕtva?“

Kadlo padol na kolená. Elfský veliteľ mu dal ruku na plece a povedal mu, aby sa postavil.

„Čo sa dá robiť? Ešte pred chvíľou si chcel povraždiť všetkých v pevnosti a teraz sa pýtam na radu.“

„Zavolaj všetkých bojovníkov z pevnosti. Vysvetlím im, čo je potrebné urobiť.“

Kadlo sa vracia do pevnosti. Napriek tomu, čo sa mu podarilo dohodnúť, nemá vôbec dobrú náladu. Uvítanie nie je vôbec príjemné.

„Máme dohodu s veliteľom elfov. Dozvedel som sa niečo o tom vrahovi, čo tu bol. Aj o iných veciach. Musíme rýchlo konať.“

„Nevyjdem von.“

„Ani ja!“

„Neblbnite. Musíme von. Docielil som, že sa nikomu nič nestane. Ale musíme ísť teraz všetci von. Veliteľ elfov má dôležité informácie.“

„A má armádu lukostrelcov.“

„Na toto nemáme čas. Musíme odísť a vypočuť si, čo nám chcú povedať.“

„Si starý a myslíš si, že všetkému rozumieš. Ak vyjdeme von, tak sme mŕtvi. Ty si asi ich kamoš. Pre teba sú elfovia viac ako ľudia. Zaslúžiš si zomrieť!“

Niektorí vojaci sa postavili otvorene proti Kadlovi, zatiaľ čo iní sa chopili mečov a zoskupili sa vedľa neho. Rytier nemal inú možnosť. Musel siahnuť po svojom meči.

„Nikto nemusí zomrieť. Každý z nás môže žiť. Opustíme túto pevnosť. Mám slovo ich veliteľa, že sa nikomu nič nestane.“

„Ty veríš elfom viac ako komukoľvek inému! Je to zradca! Zradca! Na neho, chlapi!“

Meče narážajú do štítov a v nevelkej pevnosti zúri boj. Na obidvoch stranách pribúdajú mŕtvolky a tí, čo boli doteraz ticho, zúrivo sekajú do svojich priateľov na opačnej strane. Darmo sa Kadlo snaží o zmier. Musí používať meč a štít. Je v nevýhode.

„Zradca! Zradca!“ Vykrikuje jeden z odvážnych bojovníkov, ale v čestnom boji nemá šancu.

Kadlo nepočíta, koľko jeho priateľov potrebuje pomoc a koľko mečov musí odrážať. Bojuje a riedi množstvo nepriateľov, s ktorými si ešte pred chvíľou dobre rozumel.

Ostali dvaja. On a jeden z jeho skutočných priateľov. A Kadlo sa neodvažuje vytiahnuť mu z boku zaseknutý meč. Uteká von. K elfom.

Neobťažuje sa nosením štítu či zástavy. Nezakrýva škrabance a poškodené oblečenie.

„Napadli ma. Strašná bitka. Všetci sú mŕtvi!“

„Všetci?“

„Skoro všetci. Jeden prežil. Potrebujem liečiteľa.“

„Určite je tam len jeden? A určite mu môžeš garantovať bezpečnosť? Nezradíš nás?“

„Sakra. Ľudia, elfovia, to je fuk. Prečo ma stále máte za zradcu? Neviem, čo sa deje. Fakt neviem. Ale ak môžeš, pomôž.“

„Nepomôžem. Tak to chce osud. Len jeden bude žiť.“

„Vyser sa na osud a na pravidlá. Dobrý chlap tam umiera.“

„Tie pravidlá majú svoj význam. Ostaň, postaráme sa o tvoje rany.“

„Ja mám škrabance. On má v boku zaseknutý meč.“

„Dobre. Urobím, čo žiadaš. Teraz si sadni. Mám pre teba poslanie. Musíš všetkým povedať, čo sa stalo. A že elfovia nie sú hrozba, ale Herdan.“

Veliteľ skutočne poslal po zdravotníkov a spolu s malou skupinou bojovníkov ich poslal do pevnosti.

„Povedz mi o Anuen. Celú pravdu, bez príkras.“

„Určite to chceš počuť? Viem, že medzi vami panovalo určité priateľstvo.“

„Nič nevynechaj.“

„Tak teda dobre.“

Elfský veliteľ poslal všetkých svojich bojovníkov do pevnosti, nech ju obsadia. Sám sa k nej vydal spolu s Kadlom a spoločne sa rozprávali.

„Neviem, kto vyhlásil vojnu a prečo. Celý konflikt je pre mňa logický, ale trochu aj záhada. Každopádne Anuen niečo videla. Ako vieš, mala vidiny. Videla, čo sa odohrávalo v iných končinách sveta. Nevedela to dobre ovládať, ale videla to. Bol som vtedy pri nej. Hovorila, že videla malú podzemnú miestnosť. V tej miestnosti bol on. Herdan. A bol uväznený. Legendy hovorí, že jeho sila sa vráti, keď niekto zničí jeho dušu a znovu ju spojí do hromady. Neviem, či práve duša je správny preklad dávnych textov. Ale určite sa niečo musí zničiť a znovu spojiť v jeden celok. Tá duša alebo čo to je bola ukrytá v nejakej nádobe. Ver mi, prastarý jazyk elfov, ktorým už dávno nehovoríme, sa len veľmi

ťažko interpretuje. Niečo sa stalo a on sa vrátil. Potom sa niečo stalo vo veľkej podzemnej sále s jeho podobizňou. Odrazu sa podrezala. Nevedel som, čo sa deje. Rozprávala a zrazu vytiahla nôž a ukončila svoj život.“

„Podzemné sály? Kto by už len žil v podzemí? Trpaslíkov ste rozprášili, nie?“

„My nie. Ale bojím sa, že viem, kto áno. Blíži sa pohroma.“

„Ako môžeme toho Herdana poraziť? A on je vlastne skutočný? U nás ho niekedy spomenieme len vtedy, keď chceme trochu postrašiť malé deti.“

Elfský veliteľ rozmýšľa. Kadlove slová ho prinútili poriadne premyslieť akýkoľvek krok. Ako ho poraziť? Ako poraziť niekoho, kto má silu urobiť rôzne strašné veci a konečne sa vrátil?

„Ak sa vrátil, tak je skutočný. A môže počuť aj to, čo si teraz hovoríme.“

„Nech sa v podzemí deje čokoľvek, musí to skončiť. Videl som, čo sa stalo v pevnosti. A čo sa stalo Anuen. Sakra, Anuen. Čo sa s ňou stalo? Pochovali ste ju?“

„Hovorila, že nejaké dievča od temných používa silnú mágiu. Prisilnú na jej mladé telo. To je posledné, čo povedala. Potom vytiahla nôž.“

„Všetko je to hrozné a vlastne mi to ani nedáva zmysel. Ani vojna, ani Anuen. Niečo sa istotne deje. Ak ten boh pozabíja všetkých, ktorí pre mňa niečo znamenajú, tak nech si ma nepraje!“

„Herdana nemôžeš poraziť.“

„Ja nie. Ale niekto istotne áno. Predsa len, niekto ho musel natlačiť do tej nádoby, či nie?“

„Jeho priamo nie.“

„Tak ho tam sám natlačím, keď sa mi dostane do rúk.“

Liečiteľ prichádza s neradostnou správou. Všetci okrem Kadla sú mŕtvi. Najrôznejšie bojové zranenia spôsobili, že ostal celkom sám. Elfovia odpratávajú mŕtvoly vojakov, ktorí sa povraždili navzájom.

Rytier nemá žiadne výrazné zranenia. Môže za to vďaka rôznym okolnostiam, od dôkladného výcviku cez štít, ktorí je momentálne súci skôr na vyhodenie ako na opravu. Všade je obraz skazy, ktorú by mohla spôsobiť nadprirodzená sila, dodávajúca každému nevídanú zúrivosť.

„Poznáš moje meno, ale ja tvoje nie. Možno mi už pamäť zlyháva.“

„Aimar.“

„Tak Aimar, povedz mi viac o tom Herdanovi. Čo môžeme čakať? Ako ho zneškodniť?“

„Nikto presne nevie. Stalo sa to už dávno a sám toho neviem veľa. Aj náš ľud veľa zabudol a tí, čo o ňom vedeli veľa, tu už nie sú. Sú to všetko temné veci a my o takých veciach neradi hovoríme.“

„Ja viem, že je to hajzel. A ty vieš viac ako ja. Tak mi povedz čo vieš a ja urobím čo budem môcť, aby som pomstil...“

Kadlo sa pozerá na niektorých priateľov, ktorých stále vynášajú z pevnosti. Potrebuje chvíľu, tak ako všetci velitelia vo veľkých bitkách pri pohľade na obrovské straty.

„Ako som už povedal, veľa toho neviem. Nájdem niekoho, kto mi povie viac. Mojou úlohou bolo získať späť túto pevnosť.“

„Nájdeme. Pôjdem s tebou.“

„Sme vo vojne. Zabili by ťa. Ostaň v ríši ľudí.“

„V ríši ľudí mi nikto nedá odpovede. Navyše si ľahko povedia, že som zradca. Už preto, že poznám pár elfov a akýmsi zázrakom som jediný nažive.“

„Tak zvolaj svojich verných a povedz im, čo vieš.“

„To nemám ako. Veľa z nich odnášajú tvoji chlapi. A nič neviem. Čo by som povedal? Zlý boh z dávnej minulosti ide robiť niečo zlé. Neviem čo, neviem ako ho zastaviť a pár elfov, čo som stretol, tiež nič nevie.“

K dvojici sa vracia liečiteľ. Kráča veľmi rýchlo a naliehavo. Je mu jedno, či ho počuje aj Kadlo, alebo nie. Obracia sa na Aimara a vidno na ňom výrazné napätie.

„Aké sú rozkazy?“

„Zatiaľ žiadne. Zistíme, či sa sem niekto neblíži.“

„A on?“

„On nikam neutečie. Možno nám povie zaujímavé detaily o armáde ľudí.“

„Je to vojak. Má brnenie a meč. Môže sa postaviť proti nám.“

„Meč si pokojne zober,“ hovorí Kadlo, „ale nemyslím si, že som tvojim nepriateľom.“

„Ľudský rytier by nikdy neodložil svoj meč.“

„Tak si ma zadefinuj nejako inak. Viem robiť s mečom a nech už ide o akýkoľvek konflikt, viem, že v ňom ešte zahrám svoju úlohu.“

Elfská pevnosť je plne v rukách elfov. Na iných miestach hranice prebiehajú boje. Ide o vojnu o územia, ktoré kedysi patrili predovšetkým elfom. Kadlo zvažuje možnosti. Prezradí niečo o plánoch, ktoré pozná? A je vlastne väzeň, alebo priateľ?

„Potrebujem tvoj názor na niečo,“ Aimar začína ďalšiu diskusiu.

„Áno?“

„Myslíš, že Herdan a táto vojna má nejakú súvislosť?“

„Toho Boha nepoznám. Nie som na svete tak dlho, aby som ho mohol poznať. Ale nejednu vojnu začala ľudská chamtivosť. Zabíjanie a Boh smrti má podľa mňa súvislosť.“

„Tí z nás, ktorí majú k nemu bližšie, sú práve v podzemí. Je im blízka tak temnota, ako i vedenie vojen a krvavé rituály.“

„Elfovia a jaskyne? Elfovia a krvavé rituály?“

„Áno.“

„Zdá sa mi to trochu... pritiahnuté za vlasy. Neviem, či mi rozumieš.“

„Odišli od nás. Ich pohľad na harmóniu je veľmi zložitý. Ako som už povedal, k Herdanovi mali vždy najbližšie.“

„Ospravedlň ma, ak budem hovoriť trochu viac od srdca, ale ak je Boh smrti a všetkých tých zlých vecí, nebude aj nejaký opak? Boh dobra, života a tak podobne?“

„Je to zložité.“

„Ako zložité? Je tu nejaký nadprirodzený... čo to vlastne je? A proti nemu musí byť nejaká protiváha. Tak to už chodí. Tak je to aj v tej vašej harmónii.“

„Všetko je súčasťou harmónie. Dobro i zlo. Biela i čierna.“

„Ale ten Herdan nie. A vaši podzemní kamoši tiež nie.“

„Cesta rovnováhy je zložitá a je náročné to všetko vysvetliť tak, aby ste tomu vy, ľudia, porozumeli.“

„Tak inak. Poďme k niekomu, kto to vysvetlí zmysluplne. Ak by sa proti tomu Herdanovi spojili všetci, ktorí vedia niečo o tých divných veciach, tak by sme sa ho mohli zbaviť, alebo nie?“

„Tvoje otázky ti nezodpoviem ja. Ale povedz mi, u ľudí nie sú vyznávači Herdana?“

„Oficiálne nie. Ale po pravde sa občas nájdu akolyti, ktorí sú verný jemu alebo nejakému pomätencovi, ktorí si myslí, že celej tej duchárine rozumie. Neviem ako je tu vo všetkých rodoch, ale u nás sú prenasledovaní a mučení. Keď sa proti nim postaví armáda, tak nemajú šancu a masovo umierajú pod našimi mečmi. Po niekoľkých mesiacoch sa znovu namnožia. Niekomu prisilno zasvieti slniečko na hlavu a už hucká tých najhlúpejších proti nám.“

„Arowe má pozitívnu moc. Tam, kde svieti, sa darí životu.“

„Ak je niekto veľmi veľa na slnku, dostane úpal. S úpalom prichádzajú veľmi zlé nápady. Skrátka sa občas niekto zblázni. Máme domy, aby sme sa schovali tak pred dažďom, ako i pred slnkom. A vy tiež.“

7. kapitola – Všetci počujú jeho hlas

Sian protestuje. Nie je to tak dávno, čo si jeho názor vážili ostatní. Teraz je zas za nepodstatného drobca. Má pocit, že všetky dôležité veci sa mu znovu vyhýbajú. Sleduje debatu tých, ktorí majú s vojnami bohaté skúsenosti.

Prevládol názor, že ak môže Herdan nejako ovplyvňovať dianie v tomto svete, je potrebné sa ho zbaviť. Za každú cenu prekaziť jeho plány. Nie všetci však majú to isté myslenie a sú aj takí, ktorí dajú prednosť Herdanovi pred čímkoľvek a kýmkoľvek.

Daerryl navrhuje zavolať všetkých dôležitých čiernokňazníkov a šamanov. Na prekvapenie väčšiny Arinov sú niektorí jednotlivci proti.

„Prečo nechcete, aby sem prišli tí, čo vedia o tejto oblasti najviac?“

„Herdan nás povedie, dodá nám silu!“

Zatiaľ, čo iní si myslia svoje, Daerryl tasí svoju šabl'u.

„Ako ti dodá temný Boh silu, keď tu budeš ležať mŕtvy?“

„Postará sa o mňa. Budem nesmrteľný a budem jeho nástroj skazy. Budem bojovník proti všetkým Herdanovým nepriateľom.“

Skúsený bojovník seká jedného z fanatikov a ten rýchlo padá na podlahu. Nemal šancu proti rýchlej ruke držiacej zbraň.

„Kde je Herdan? Zavolaj ho, nech ti pomôže.“

„Ide, už ide. Vidím ho.“

„Ale my nie. Aké má plány? Povedz mi to! Rýchlo mi to povedz!“

„Všetci počujú jeho hlas. Volá nás do boja.“

Daerryl seká znovu a ukončuje život temného elfa, ktorý tak veľmi miluje Herdana. Už počul tie isté slová a videl ich mnohokrát zapísané. Všetci počujú jeho hlas. Volá nás do boja.

„Musel si ho zabiť?“ Pýta sa Sian.

„Musel. Neviem, ako presne to v tomto prípade funguje, ale myslím si, že sa im už nedá pomôcť.“

„Poznal si ho predtým?“

„Poznal. Nikdy nebol nijako očarený Herdanom. Niečo sa muselo zmeniť.“

„Prečo nie je v reťaziach, tak ako Varena?“

Daerryl odchádza a gestom naznačuje Sianovi, aby ho nasledoval. Spolu idú k Varene, ktorá je v rohu miestnosti zviazaná a strážená šiestimi bojovníkmi.

„To kúzlo, ktoré si predviedla, je naozaj náročné. Si šikovná. Na hubovej farme som videl, že dokážeš úžasné veci.“

„Každý je dobrý v niečom inom.“

„Čo keby si nám skúsila pomôcť? O Herdanovi vieš naozaj veľa.“

„Daj mi preč putá a rada poviem, čo viem.“

Sian sa skláňa k mladej čarodejnici, aby jej dal preč putá. Nemožná alebo takmer nemožná úloha, keďže má na rukách putá aj on sám. Daerryl mu naznačuje, aby počkal.

„Sian, daj mi dole tie putá. Urob to. Je to dôležité. Potom ti to vysvetlím.“

„Aj ja ich mám a dobrovoľne. Si nebezpečná.“

„Ty tomu nerozumieš.“

„Varena, vieš kúzliť. Poznáš kúzla.“

„Poznám niekoľko kúziel, ale nie som nebezpečná.“

„Si mu plne oddaná, alebo nie?“

„Som oddaná iba sebe. A ak mi dá niekto silu na splnenie mojich cieľov, tak som mu vďačná.“

Daeryl pokladá svoju šablú na jej krk. Varena sa nebráni, ale odpovedá tak, ako by odpovedala kedykoľvek.

„Všetci počujú jeho hlas,“ hovorí Daeryl.

„Ja som ho počula, ale nechcem, aby mi niekto vravel, čo mám robiť. Ak je to silný Boh, tak budem silnejšia od neho a ja mu budem prikazovať, nie on mne.“

„Čo môžeme urobiť, aby Herdan nemohol ovládať ďalších elfov?“

„Nič.“

„Určite sa niečo dá.“

„Každému podrezať hrdlo.“

„Prečo ťa Herdan už neovláda?“

„A ja viem? Asi som príliš silná proti nemu.“

„Alebo máš imunitu.“

Zatiaľ, čo sa Daeryl a Sian rozprávajú s Varenou, v miestnosti sa niekoľko bojovníkov pripravuje na boj. Ďalší z temných elfov sa začína správať zvláštno. Rýchlo mu dávajú putá. Nasleduje ďalší a ďalší a nie je dosť pút. Začína sa ozývať Herdanove meno. Všetci berú do rúk zbrane a tí, čo sú bez zbraní,

rozoberajú nábytok, aby si z nôh stoličiek urobili jednoduché zbrane.

„Zastavte to šialenstvo! Zastavte to!“ Daerryl vykrikuje, ale zatiaľ čo časť si ho vôbec nevšíma, druhá časť musí odrážať útoky.

„Niečo sa stalo.“

„Niečo? Vstúpil do nich Herdan. To sa stalo. Mali by sme zmiznúť, kým si nevšimnú, že tu sme.“

„Mám nápad. Oslepme všetkých. Alebo inak všetkých spomaľme alebo zviažme.“

„To chceš ako urobiť? Nemáš šancu.“

„Ja nie,“ hovorí Sian a pozerá sa na Varenu.

Jeden z fanatikov sa približuje k skupine, ale Daerryl ho rýchlo zneškodňuje odseknutím ruky držiacej zbraň. Ani to nestačí a bojovník, ktorý sa dostal do rúk Herdanovej mágie, padá po dobre mierených seknutiach na zem.

„Dokážeš to?“ Sian a skúsený hrdina sa zároveň pýtajú čarodejnice.

„Neviem. Možno. Dajte mi čas.“

„Obávam sa, že čas nemáme.“

Sian berie meč mŕtveho elfa a snaží sa premyslieť plán úteku. Bitka medzi Arinmi končí. Fanatikov je čoraz viac a tí, čo bojovali pred chvíľou na jednej strane, sa dostávajú na druhú stranu.

„Tam za tým balvanom je východ.“

„Ten je úzky. Tadiaľ neprejdem.“

„Keď prejdem ja, prejdeš aj ty. Toto si zober a utekaj.“

„Prečo? Už jeden meč mám.“

„Ber ho a utekaj. Okamžite! Vypadni!“

8. kapitola – Obeta

Sian uteká s Varenou po boku. Vie, že by sa nemal pozerat' nazad, ale svojimi očami dobre vidí obraz skazy. Ten, ktorý sa ho snažil niečo naučiť, bojuje s obrovskou presilou. Nechce vidieť všetkých, ktorí prišli na zhromaždenie a teraz sú z nich otroci Boha smrti. Ani tých, ktorí sú mŕtvi na podlahe. Ale vidí ich. A je úplne bezbranný.

„Tadiaľto, neobzeraj sa!“

„Čo sa to deje? Čo?“

„Pýtaj sa neskôr, teraz mizneme. Rýchlo!“

Jeden z Arinov sa dostáva k balvanu skôr ako Sian s Varenou. Krváca, má v boku nôž, ale nehľadá pomoc. Vykrikuje Herdanovo meno a nebyť deštruktívnej mágie čarodejnice, predstavoval by vážne nebezpečenstvo.

„Teraz ma počúvaj. Za balvanom je úzka chodba. Ak chceš žiť, musíš ňou prejsť čo najrýchlejšie.“

„Ale čo Daerryll? A čo môj otec? Vráťme sa.“

„Fajn. Chod' zdochnúť. Nechaj sa zabiť ty malé sopľavé decko, ale ak zdochneš, tak sa zvýši šanca, že zdochnem aj ja. Tak pridaj!“

Varena používa ďalšie kúzlo a ničí vchod do úzkej chodby. S vchodom mizne aj zdroj svetla. Začína úplná tma. Žiadne osvetlenie, len čiernota.

„Ako je to ďaleko?“

„Nikdy som tadiaľto nešla. Ale ty si náčelníkov syn, ty by si mal vedieť.“

„Odkiaľ? Tiež som tu nikdy nebol.“

„Skrátka poďme rovno. Dúfam, že nemáš žiadne hlúpe otázky.“

„Prečo mi dal svoj meč?“

„A už je to tu. Lebo vedel, že mŕtvemu je nanič. Ty ho nejakou využiješ. Teraz ti napadne nejaká múdra myšlienka, ktorá všetko vyrieši. Niečo múdre.“

„Myslím, že...“

„Tak si to myslí potichu.“

V jaskyniach temných elfov sa často skrývajú rôzne úzke chodby. Slúžia na rýchlu prepravu osôb či správ, ako súčasť opevnenia či napríklad únikový systém v prípade vojny. Keď si oči Arinov zvyknú na úplnú tmu, sú schopní vidieť základné kontúry.

Nepotrebujú slnko ani mesačné svetlo na tie najzákladnejšie činnosti, ako ísť rovno.

„Čo vieš o Herdanovi?“

„Nie je to jedno?“

„Nie, to nie je jedno. Povedz mi všetko, čo vieš.“

„Je to Boh smrti. Démon z dávnych čias. Nemá rád lesných elfov ani ľudí. A nás si celkom obľúbil.“

„Prečo? Prečo má bližšie k nám ako k tým pod Arowe?“

„Možno nemá rád Arowe. Isté je len to, že všetci pod povrchom nezomrú.“

„Prečo?“

„Ja ti to mám hovoriť? Ty si syn náčelníka.“

„A čo?“

„Ty by si nechal svoj obľúbený národ vyhynúť?“

„Určite nie. Svojmu národu by som neubližoval.“

„Ale je to Boh smrti, nie kováč alebo pekáč. Nezabúdaj na to.“

Sian kráča a potichu rozmýšľa. Monotónny tunel, ktorý je v niektorých miestach naozaj veľmi úzky, mu znemožňuje dostať sa v úvahách skutočne do hĺbky. Cesta ide neustále hore a dole a

často udiera hlavou do stropu. Nižšia Varena s tým nemá problém.

Uvažuje, prečo je on v poriadku. Prečo sa nič nestalo jemu, ale toľkým ostatným. Prečo? Čo ten Herdan vlastne chce?

„Vojny boli aj vtedy, keď o ňom nikto nepočul. Aj umieranie na všetky choroby, zranenia a ostatné veci.“

„Áno.“

„Povieš mi len áno?“

„Čo chceš počuť? Nie?“

„Prečo sa o ňom hovorí, že je to Boh smrti? Má niečo spoločné so smrťou. Možno ju chce alebo potrebuje. Nič o ňom nevieme, len to, že to nie je kováč alebo pekáč. To si povedala sama.“

„Áno, povedala. Ale neviem, kam smeruješ.“

„Ak je to nejaký démon alebo čokoľvek, bude sa dať s ním rozprávať. My si vypočujeme, čo chce, a ak to splníme, dá nám pokoj.“

„Možno.“

„Ako máme vedieť, čo vlastne chce?“

„Nevieš čítať znamenia. Nemáš schopnosti, ktorí majú lepší od teba. Tak sa hraj na malého princa alebo veľkého vojaka, lebo tam je tvoje miestečko, Sian.“

„Určite si nezískal aj teba?“

„Žiadneho chlapa nepotrebujem. A akéhosi zlosyna, ktorí vraždí tak neelegantne ako on už vôbec nie.“

„Ide z teba strach.“

„Zaujímavé, strach cítim skôr z teba.“

Sian si želá odpovede. Ani nevie, na ktoré všetky otázky nemá odpoveď. Nevie, čo sa deje na najrôznejších miestach sveta, i keď ho to veľmi zaujíma. Vie len to, čo sa deje v jednom tmavom tuneli.

„Kto vie najviac o tom Herdanovi?“

„Herdan. Jednoduchá odpoveď.“

„Myslím to vážne.“

„Aj ja toyslím vážne.“

„Nie sú na svete nejaké kňazky, ktoré o ňom vedia viac? Alebo nie je niekde nejaký učenec, ktorí preštudoval staré knihy a vie dať jasné odpovede?“

„Určite ich pár zomrelo.“

„Ak je to Boh smrti, mal by nechať nažive čo najviac tých, ktorí sú mu najbližší.“

„Takže ideme k nejakej jeho kňazke a tá na nás hodí také kúzla, že sa nebudeš môcť ani začať čudovať. Spália ťa na prach.“

„Nespália, keď si so mnou.“

„Presne tak. Najskôr spália na prach mňa, lebo predstavujem hrozbu. Až potom teba.“

„Ak by sme našli takú, ktorá by bola na našej strane a všetko by o ňom vedela, ideálne ak by ho dokázala zničiť, tak by to bolo úžasné.“

„A nereálne. Ale ty si nedáš povedať. Zás prídeš s niečím mimoriadne inteligentným a mimoriadne nereálnym.“

„Nájdem jednu, ty ju očaruješ a zistíme, čo vie.“

„Ak to bude skutočne jeho kňažka, tak bude strašne ale fakt strašne blbá. Totálne zmanipulovaná.“

„Prečo si taká negatívna?“

„Chcú ma zabiť tí, ktorých som poznala a jediný, kto ma zabiť nechce, je úplne k ničomu. Čuduješ sa?“

V tmavom tuneli sa začína ukazovať svetlo. Nenápadné, tlmené svetlo ukazuje jeden z východov. Cesta von. Sian zastavuje a snaží sa započúvať sa. Nepočuje nič. Má pocit, že to ticho za prekážkou je ešte tichšie, ako čokoľvek v tuneli.

„Skúsime prejsť?“

„Skúsme,“ odpovedá Varena a pripravuje jedno z bojových kúziel.

Sian otvára dvere, ak sa to dá tak nazvať. Kusy dreva a železa sú pevne zatlačené smerom k tunelu, ako keby sa z miestnosti chcel niekto dostať za akúkoľvek cenu. Na dlážke sú telá. Bojovníci v plnej zbroji i tí, ktorí sa na bojovníkov vôbec neponášajú. Všetci mŕtvi a roztrhaní, ako keby ich neznáma príšera hrýzla a následne trieskala o zem. Strašný pohľad.

Sian sa snaží pozeráť preč, ale skaza je všade. Na stene je krvou napísané Herdanove meno. Varena nemá problém pri pohľade na mŕtvoly. Skláňa sa a obidve ruky ponára do krvi.

„Čo to robíš?“

„Uvidíš. Však uvidíš.“

„Nejaké kúzlo?“

„Samozrejme, že kúzlo. Hádám nie si tak sprostý, že by si si myslel niečo iné.“

Varena šúcha zakrvavené ruky o seba a následne naberá viac krvi do dlaní a dáva si ju na líca. Mladý temný elf sa na ňu díva s opovrhnutím a zvedavosťou zároveň.

„Pozri sa do týchto dlaní. Čo vidíš?“

„Vidím krv.“

„Správne.“

„To je všetko? Si úplne švihnutá!“

„Všetko pre teba. A teraz sa dívaj.“

Pred Varenou sa ukazuje obraz nedávnej minulosti. Kúzlo ukazuje tú istú miestnosť, v ktorej sa nachádza, ale všetci sú živí. Žartujú, rozprávajú sa, ostria si svoje zbrane. V tom jeden z nich vstáva a začne sa oháňať svojim mečom s takou zúrivosťou, že je len veľmi náročné i pre celú skupinu odrážať jeho útoky. Potom ďalší a ďalší. Postupne sa všetci povraždili. Žiadna príšera, ale úplná zúrivosť bojovníkov. Ten, čo ostal ako posledný, rozrezával telá a drvil lebky ťažkým kameňom. Po chvíli ho zúrivosť prešla a zdesene sa pozeral po ostatných. Uvedomil si, že mnohí padli jeho rukami. Rozhodol sa, že sám sebe zoberie život ako poslednému. Plakal, ale nie od svojej bolesti.

„Čo to bolo?“

„Herdanove zverstvá.“

„To je mi jasné, ale čo je toto? Čo to má znamenať?“

„Že má rád smrť? Ideálne epickú zabíjačku.“

„Ale nie. Myslím ten záver. Herdan nad ním stratil moc?“

„Možno áno. Ale skôr si myslím, že vedel, že si siahne na život. Chcel toho bojovníka mučiť pohľadom na ostatných.“

„Neznášam ho. NEZNÁŠAM HERDANA!“

„Ale musíš uznať, že má štýl.“

„Myslím, že viem, kde sme. Táto miestnosť je neďaleko zbrojnice. Odtiaľ sa dá ľahko dostať ďalej.“

„Máš nápad, kam ísť?“

„Možno na povrch, k Arowe.“

„Ty si nebol na povrchu, ja áno. Ver mi, tam nemáme žiadnych spojencov. Všetci nás budú chcieť zabiť. Hlavne teraz, keď je vojna.“

„Zabiť nás chcú aj tu.“

V nevelkej miestnosti sa začína ozývať hluk. Sian ani Varena nevedia presne, odkiaľ pochádza, ale znie to ako zvuk boja.

„Stále máš strach? Máš plné gate?“

„To ani náhodou!“

„Tak poďme do zbrojnice. Myslím, že odtiaľ ide zvuk.“

„Máš pravdu. Môžeme zvrátiť aspoň jednu bitku.“

„Drž sa za mnou.“

„Mám dobrý meč a nemám strach z boja. Ver mi, neustúpim.“

„Drž hubu a ustúp mi z cesty. Skús mi kryť chrbát.“

Hluk sa blíži a počuť nárazy zbraní o štíty i bojový rev. Čarodejnica pripravuje svoje kúzla, ale znovu zbytočne. Pred dvojicou sa ukazujú šesť skúsených bojovníkov. Každý z nich má zbraň od krvi a nahlas vydychuje po boji. Ďalší sú na zemi.

„Harmónia je lož,“ zdraví ich Sian a oni mu rovnako odpovedajú.

„Aj na Vás sa vrhli?“

„Vrhli, ale odrazili sme ich. Už piaty útok.“

„Vy šiesti?“

„Bolo nás desať. Ty! Odkiaľ to máš? Odkiaľ máš ten meč?“

„Dal mi ho Daerryl. Posledná vec, ktorú stihol. Potom zobral môj meč a pustil sa proti presile.“

„Daerryl je mŕtvy? My sme ho chceli nájsť!“

Zatiaľ, čo všetci smútia a obväzujú si zranenia, Varena používa svoje kúzlo. Vodcu tých, čo prežili, zdvíha do vzduchu. Ten vôbec nechápe jej počínanie.

„Čo robíš? Preskočilo ti?“

„Prečo Daerryla?“

„Meč. Potrebujeme jeho meč.“

„Prečo by som ti mala veriť?“

„Ver si čomu chceš, len ma daj dolu! Chlapi!“

Medzi čarodejnicu a ostatných sa rýchlo presúva Sian aj so spomínaným mečom.

„Počkajte, ona je síce zvláštna, ale vie, čo robí.“

„To určite. Si s prekliatymi. Na neho!“

„Varena, pusti ho!“

Na počudovanie všetkých a hlavne mladého princa robí Varena ďalší neočakávaný skutok. Magicky presúva veliteľa k sebe, pričom sa stále nedotýka podlahy. Následne ho kúzlom odhadzuje priamo na ostatných bojovníkov.

„Prečo si to urobila? Sú na našej strane.“

„Omyl. Teraz sú na mojej strane. Získala som si rešpekt.“

„To robíš všetko len kvôli rešpektu?“

„Ach, Sian. Musíš sa ešte veľmi veľa učiť.“

Sian vyzýva všetkých, aby si sadli a prebrali, čo sa deje. Všetko, čo súvisí s Herdanom, vojnou na povrchu i to najdôležitejšie. Kam ďalej ísť.

„Som Malek. Mám na starosti výrobu a distribúciu zbraní. Som priateľ Daerryla i samotného Tarena. Vy dvaja ste kto?“

„Sian, syn Tarena. Bohužiaľ aj on je mŕtvy.“

„A ty, dievča?“

„Varena. Moji rodičia nie sú dôležitý. Teraz k meču. Čo je zač?“

„Je to meč, ktorý patril Eraniel, dcéry Arowe. Tá zbraň má svoju históriu.“

„Eraniel? Tá nepodstatná komická postavička z legiend?“

„Dcéra Arowe nikdy nebola žiadna komická postavička. Jej sila je skutočná.“

„Však zomrela pred ani neviem akými vekmi.“

„Jej meč nie.“

„Sian, ty nesieš babský meč?“

Skupina sa ďalej rozpráva. Malek je presvedčený, že ten meč má nejaké špeciálne schopnosti, ale jeho silu nechápe.

„Prišli ste cez tunel?“ Pýta sa ďalší z Arinov.

„Áno, z hlavnej sály.“

„Nevideli ste moju dcéru? Je jediná, čo mi ostala.“

„Ako sa volá?“ Pýta sa Varena.

„Kea.“

„Je mŕtva.“

Čarodejnica nerobí žiadnu drámu ohľadne smrti dievčaťa a berie si do ruky meč, ktorý patrilo Daerrylovi. Očakáva, že sa nič nestane. Mýli sa.

Oceľ začína svietiť na svetložlto. Netypická farba pre podzemie. Svieti ako desiatky pochodní a dodáva nádej. Dokonca i temným elfom. Varena nedokáže nič z toho vysvetliť, ale cíti sa byť silná. Veľmi silná. Schopná všetkého.

„Celá žiariš.“

„Ja nie, to ten meč.“

„Ešte pred chvíľou si vravela, že je to babský meč.“

Varena sa na neho pozrie s určitým pohrdaním, ako je to u nej celkom bežné. Ukladá meč na stenu jaskyne a tá ako keby pomaly ustupovala pred novým svetlom.

„A to som si myslel, že nič strašidelnejšie ako Herdan ani nemôže existovať.“

„Rada budem vyzerat' strašidelne ešte veľmi dlhú dobu.“

9. kapitola – Dcéra Arowe

Starý, nie veľmi udržiavaný chrám, sa tiahne do výšky. Ako keby bol zámerom staviteľov dostať ho až k nebesiam. Vysoké stĺpy sú pevné, i keď zdobenie pieskovcom je už dávno preč. V strede sa nachádza kruhový oltár. Na ňom sa nachádza krátky nápis, iba jediné slovo: Arowe. Umenie elfov, ľudí a všetkých ostatných bolo v čase výstavby na vrchole.

Kadlo, Aimar a niekoľko lukostrelcov. Všetci sú pri chráme. Kadlo sa chce k nemu ešte viac priblížiť, ale veliteľ elfov ho zastavuje.

„Prečo sme tu? Pekná budova, ale prečo je tak rozpadnutá?“

„Toto je chrám Eraniel.“

„Pekné meno pre chrám.“

„To nie je meno chrámu. To je božstvo, ktorému je chrám zasvätený.“

„Budem hádať. Božstvo, ktoré nemá v láske Herdana.“

„Áno.“

„A teraz sa tu objaví nejaký kňaz a zabije Herdana.“

„Nie, to nie. Ale získame tu odpovede.“

Elf ponára svoje ruky do malého jazierka s priesračnou vodou. Kadlo si je istý, že to nie je len voda, ale niečo viac.

„Umývaš si ruky?“

„Nie. Toto je posvätná voda, zasvätená Eraniel. Umožní mi pochopiť súvislosti.“

„Myslel som, že ti to dá nejaké špeciálne schopnosti a ono to len povie pár múdrostí? Prečo to nerobíte často?“

„Je zakázané ponoriť svoje ruky do týchto posvätných vôd.“

„Prečo to robíš?“

„Kvôli Herdanovi, samozrejme. V záujme všetkého živého a správneho nemám na výber.“

„U nás sa hovorí, že vždy máš na výber. I keď len z dvoch veľmi zlých možností.“

Aimar necháva svoje ruky vo vode a nehýbe sa. Vyzerá, ako keby spal alebo bol nejako očarovaný. Celý jeho sprievod mlčí a očakáva výsledok.

„Čo si sa dozvedel?“ Pýta sa Kadlo po chvíli.

„Ani tieto vody nevedia všetko.“

„To, že vie vaša voda aspoň niečo, je skutočne zaujímavé. Naša dokáže akurát hasiť požiar a smäd.“

„Počkaj tu a nedotýkaj sa vody v chráme.“

Ubieha čas a čoraz podráždenejší rytier sa pohráva so svojim mečom. Radšej by sekal jedného nepriateľa za druhým, než čakal, čo porozpráva akási priezračná tekutina.

„Čo si sa dozvedel?“

„Toto je chrám Eraniel. Herdan sem nemôže. Tu je jeho sila najmenšia.“

„Fajn. Rozšírme chrám a každého dostaňme čo najbližšie. Herdan to vzdá a vráti sa tam, odkiaľ prišiel.“

„On sem nemôže a vie, že toto miesto pre neho predstavuje určité nebezpečenstvo. Pokúsi sa ho zničiť.“

„Blíži sa niekto, kto by mohol zničiť toto miesto?“

Kadlo nedostáva odpoveď. Aimar a ostatní prechádzajú do svojho jazyka a stavajú sa do bojovej formácie. Nikoho nevidí, ale elfské oči sledujú niečo neznáme, čo sa neustále blíži.

„Čo vidíš?“

„Jazdci. Jazdci na jašteroch.“

„Jašteroch? To čo je?“

„Však uvidíš. Blížia sa. Je ich dvanásť a sú vyčerpaní.“

„Elfovia majú veľmi dobré oči. To je nespravodlivé. Žijete dlhšie, z luku strieľate lepšie, aj tá vaša architektúra je krajšia. Ale ten zrak! Čo by som zaň dal.“

„Nevidel by si len užitočné a pekné veci, ale aj viac zla a beznádeje.“

„Očakávame problém?“

„Sú to temní elfovia. Teraz by si ich mal mať možnosť vidieť aj ty.“

„Môj zrak nie je to, čo býval. Stačí dostať párkrát do hlavy a veľa vecí sa zmení. Obvykle k horšiemu. Popíš mi ich.“

„Nikoho z nich nepoznám. Sú bledí, v ľahkých brneniach. Nemyslím si, že by mali nejaké zbrane na diaľku. Jašterov by som ale určite nepodceňoval.“

„Nedostanú nejaký šibnutý nápad? Niečo ako hurá človek, zabijeme ho?“

„Neviem.“

„Ani tá voda nevie?“

„Niekedy si veľmi drzí, človeče.“

„Schovávať sa nemusím, aj tak ma už museli vidieť.“

„To si nie som istý. Ich oči nie sú zvyknuté na Arowe.“

Ku chrámu sa blíži skupina temných elfov. Všetci vyzerajú vyčerpane a niektorí z nich sú zranení. Niektoré jaštery vyzerajú, ako keby sa zúčastnili bojov a nemal ich kto ošetriť. Jazdci aj ich zvieratá vyzerajú ako z úplne iného sveta. Farebne ani akokoľvek inak sa tu nehodia. Ktokoľvek iný by sa snažil byť nenápadný, Čierne šaty na sviežej tráve vyzerajú prapodivne.

„Máme strieľať?“ Pýta sa jeden z elfov svojho veliteľa.

„Pripravte sa! Nasad'te šípy!“

Jazdci zastavili. Možno zo šoku, alebo je to nejaká symbolika. Pre Kadla to môže znamenať len jedno. Sú schopní uvažovať. Keby to boli Herdanovi služobníci, tak by sa rútili ďalej. Jašteri nervózne hýbu svojimi nohami a držia pozíciu, i keď najradšej by našli nejaký tieň.

„Títo nie sú pod vplyvom boha smrti.“

„To je myslím dobrá správa.“

„Vypočujeme si ich. ZLOŽTE LUKY!“

Temní elfovia sa znovu dali do pochodu a jeden z nich sa zaradil dopredu. Vyzerá rovnako ako všetci ostatní, až na jednu maličkosť. V ruke drží zlomenú jazdeckú kopiju. Rovnako ako všetci je bledí, ale trochu menej ako ostatní.

„Prečo je menej bledý ako tí druhí?“

„Predpokladám, že je častejšie pod Arowe. Alebo sa k nim pridá nedávno.“

„Mojim mečom viem rozseknúť chlapa. No dobre, ak by som viac cvičil a mal lepší meč. Ale neviem, čo by som robil s nasraným jašterom.“

„Aj oni sú súčasťou harmónie.“

„Všetko je o tej vašej harmónii. Všetci pomrú a ten jeden, ktorý zázrakom prežije, bude viesť dlhé úvahy o harmónii. A nikto mu nebude oponovať.“

„Ostaň tu.“

Len málo ľudí má možnosť vidieť stretnutie elfov a temných elfov. Majú podobnú výšku i niektoré telesné črty, ale už z diaľky vidno rozdiely. Iné oblečenie, iná výzbroj, farba pokožky i hlas. Rozdiely sa dajú ďalej menovať, ale viac udivuje to, že sa tieto rasy vôbec stretávajú. Nie sú presným opakom, majú spoločné črty – ale majú dôvody na to, aby sa výrazne nestretávali.

„Zdravím Vás v chráme Eraniel, dcéry Arowe. Oddýchnite si u našej bohyně.“ Ainir začína rozhovor a dáva si pozor, aby nepovedal niečo nevhodné.

„Je to aj naša bohýňa. Nielen Vaša.“

„Aj vy ste súčasťou harmónie.“

„Harmónia je lož. Dôležitá je sila. Tá nás sem sprevádza.“

„Aká sila Vás dostala až na toto miesto?“

„Náš černokňazník videl s pomocou krvavej mágie toto miesto. Prišli sme ho chrániť.“

„Pred kým? My nepredstavujeme žiadnu hrozbu.“

„Vy nie. Ľudia áno. Blíži sa obrovská armáda ľudí. Herdan im dal úlohu. Zničiť toto miesto. Znesvätiť ho.“

„Toto je posvätné miesto. Herdan sem nemôže.“

„Jeho služobníci áno.“

Temný elf hovorí rázne a sebedovedomo, napriek zraneniam. Prezerá si stavbu, zatiaľ čo jeho krajanovia aj so zvieratami sa dostávajú do tieňa. Zoskakuje z jaštera a jeho jašter nasleduje ostatných.

„Čo sa stalo? Prečo tie zranenia?“

„Herdan. V podzemí zúria boje. Brat proti bratovi. Každý bojuje za temného boha alebo proti nemu. Mnohí naši velitelia sú mŕtvi. Niektorí padli rukou tých, ktorým len pred chvíľou zachránili život v najtvrdšom boji.“

„Aj na povrchu je jeho sila značná. Posiela vrahov a vytvára rôzne konflikty medzi elfmi i ľuďmi.“

„Vieme o vojne, ktorú vediete.“

„Na koho ste strane?“

„To je jedno. Každý klan sa aj tak rozhodne zvlášť. My musíme hlavne chrániť svoj ľud pred nami samotnými.“

Kadlo sa snaží nemiešať do rozhovoru, ale rád si vypočuje novinky. Temných elfov pozná z rozprávania a naživo ich videl len veľmi málo a aj to bolo dávno. Lesní elfovia mu boli vždy milší. Počúva fascinujúce rozprávania o mágií, bojoch v podzemných sieňach i o všetkých tých hrôzach, ktoré spôsobil boh smrti. Cíti sa byť zbytočný. Nepatrí sem. Nemá žiadne správy o svojich krajanoch. S výnimkou tej, ktorá je naozaj zlá. Armáda ľudí ide niečo zničiť. V mene toho, kto pácha stále ďalšie zlo.

„Prečo má tvoj otrok meč?“ Pýta sa veliteľ temných elfov a zlovestne sa pozerá na Kadla.

„Nie som nikoho otrok. Som bojovník. Postavil som sa proti Herdanovi a urobím to znovu.“

„Si človek. Ľudia prídu a ty predsa nebudeš bojovať proti svojim.“

„Robím to celý život a ver mi, s týmto mečom viem narábať.“

„Môžeš byť Herdanov špión. Kto vie, aké informácie si mu poskytol.“

„Pozri sa. Ja nepoznám teba. Ty nepoznáš mňa. Tak si o mne myslí čo chceš, ale ja považujem toho boha za čisté zlo a chcem s

ním skončovať. V pevnosti, kde som žil, postupne všetci pomreli jeho zásluhou.“

„Poznáš ľudského generála, ktorý zaútočí na tento chrám?“

„Doteraz som nevedel ani to, že nejaký takýto chrám existuje. Ani o Herdanovi som donedávna nepočul, iba rozprávky. Ani o temných elfoch.“

„Vaša rasa by si mala poriadne prehlbovať vedomosti.“

„Nieкто musí byť aj sprostý a starať sa o množenie viac ako o mýty a dejiny.“

„Teba si zapamätám.“

„Som Kadlo. Rytier. A ty?“

„Naše mená nie sú dôležité. Dôležitý je život.“

„Vy máte k Herdanovi najbližšie. Nemala by byť pre Vás najdôležitejšia smrť?“

„Jeho smrť. Máme k nemu najbližšie a tak nám ublížil viac, ako komukoľvek inému.“

Kadlovi to nedá. Je tu veľa vecí, ktorým nerozumie a zdajú sa mu tak veľmi vzdialené tomu, čo považuje celý život za reálne. Odrazu sú tu bohovia, neznáme rasy a veľa ľudí, ktorí sa nesprávajú ako ľudia.

„Prečo toto miesto? Prečo tu Herdan nemá svoju moc?“

„Všade má svoju moc, ale toto nie je jeho územie. Tu vládnu bohovia slabých elfov a ľudí.“

„Ak sa nepletiem, tak máme všetci rovnakého nepriateľa. Tak si takto nehovorme. Všetci sme bez chyby a to je dôležité.“

„Ľudia sú veľmi zvláštni.“

„Čo s tým Herdanom? Aimar, povedz nám o tom niečo.“

„U nás poznáme legendy, že jeho duša bola uložená do nádoby. Ak je to duša. To sú veľmi dávne texty a nemusia byť správne preložené.“

„Nikto nevie, v čom bola jeho duša uložená. Ale mám istotu, že je spať. Len úplný blázon by ho vypustil úmyselne,“ hovorí veliteľ temných elfov.

Kadlo sa len čuduje, že sa s ním rozprávajú obidve skupiny elfov. Jedným vyhlásili ľudia vojnu a o druhých ľudstvo v podstate ani nevie.

„Dajte hlavy dokopy. Poznáte toho darebáka lepšie ako ja. Škodí každému. Tak nájdite spôsob, ako ho poslať do čerta.“

„To si predstavuješ veľmi jednoducho.“

„Musí sa to dať. Inak bude zle.“

„Tak navrhni nejaké jednoduché riešenie, človek,“ odpovedá mu pohrdavo bojovník so svetlou pokožkou.

„Ak sa nejako vyslobodil, tak ho možno aj znovu uväzniť. Alebo ho presvedčiť, aby bol ten dobrý a všetko by bolo fajn.“

„Chceš presvedčiť boha smrti, aby robil presne to, čo chceš ty? Si blázon.“

„Blázon možno. Ale mŕtvola nie. Čo Arowe alebo Eraniel?“

Ainir berie Kadla za ruku a ukazuje mu rytinu na chráme. Obrázok, zobrazujúci boj medzi dvomi nesmrteľnými silami. Napravo od obrázku je písmo, ktoré nedokáže prečítať.

„Čo sa tu píše?“

„Ten text je veľmi starý a ako vidíš, časti chýbajú. Začína to... ten, kto vládne temnote... alebo noci. Jedno z toho. Má zbraň z... to neprečítam. Ovládanie mysle. Arowe a porážka zla. Niečo s vodou.“

„S touto vodou?“

„To nemám ako vedieť. Potom je tu dýka do srdca Eraniel.“

„Eraniel je mŕtva?“

„Samozrejme. Aj pre nás je to veľmi dávno.“

„Ako zomrela?“

„Po pravde ani nevieme, či vôbec žila. To sú všetko legendy. Nikto z nás si to nepamätá. Hovorí sa, že išlo o nejakú dohodu. Nevie, kto to celé vykonal. Herdan bol prekliaty a všetci, čo stáli proti

nemu, mŕtvi. S výnimkou Arowe, Arowe je vysoko nad nami a Eraniel je tu podľa legend pochovaná.“

„Dobre, poďme na to logicky. U nás sú niektorí šľachtici veľmi naviazaný na rôzne rodokmene, staré listiny o pôvode toho či hentohto bezvýznamného mužíka s titulom a tak podobne. Niečo som sa o tom naučil. Som rytier a ako už vieš, nemám najlepší zrak. Ale niekedy uvidím súvislosti, ktoré iným unikajú. Kto je otcom Eraniel?“

„Herdan.“

„Takže Herdan a Arowe sa kedysi ľúbili?“

„Nie. Herdan nikdy nepoznal lásku. Muselo ísť o brutálne znásilnenie po mnohých bitkách.“

„Takže Arowe si toho musela veľa vytrpieť. Vedela o tom Eraniel?“

„Určite si niečo domyslela, keď vyrastala bez matky v jeho zajatí.“

„Takže máme tu veľmi negatívnu postavu. Pankharta ktorý mláti matku i dcéru. Chápem zatiaľ správne?“

„Keď Eraniel dospela, tak bil aj jej vnučku. A možno aj ďalšie veci.“

„Eraniel mala deti?“

„Hovorí sa, že elfovia sú jej deťmi. Mala sto detí, ale len jedno sa zrodilo z lásky.“

„To dieťa nebolo s Herdanom, však?“

„Nie, to nebolo.“

„A bolo iné, ako ostatné?“

„Z toho dieťaťa vyrástol bojovník. Silný a spravodlivý. Ale veľa o ňom nepoviem. Nech sa už stalo čokoľvek, bolo to veľmi dávno. Z tvojho pohľadu by to bolo tak veľa ľudských generácií, že už by boli aj tie najdôležitejšie fakty úplne prekrútené.“

„Malé zhrnutie. Sme pri hrobke, chráme alebo čo to je. Bájnej bytosti, ktorá poznala správanie toho záporáka.“

„To sme.“

„Ale nejdú mi do hlavy dve veci. Čo sa stalo s tými ďalšími deťmi a prečo sem Herdan nemôže?“

„Eraniel bola najsilnejšia čarodejnica v dejinách. Jej sila bola ohromná, ale i tak nemohla zničiť Herdana. Napriek tomu všetkému, čo si vytrpela, dokázala ochrániť svoje deti tak dobre, ako sa len dalo. Aby jej deti nemali strach z nikoho a ničoho na svete.“

„To sa jej tak úplne nepodarilo, však?“

„Veru nie. Eraniel je mŕtva a Herdan živý. Chce, aby sme aj my zomreli, alebo sa stali jeho otrokmi.“

„Ako získa moc? Ako zariadi, aby bol silnejší? Každý by chcel byť stále silnejší a silnejší a keď zistí, ako to môže urobiť, tak tú možnosť využije. Ak nie je úplne padnutý na hlavu.“

„To je otázka skôr na toho...“

Ainir pohrdavo ukazuje na temného elfa, ktorý sa usadil za jeden zo stĺpcov. Vidno, že pozná Arowe, ale rád sa vyhne silnému svetlu, ktoré poskytuje. Prezerá si rany a diery v ľahkom brnení. Vyzerá, ako keby uvažoval nad svojimi krokmi. Čo by mohol urobiť lepšie, aby sa všetko to, čo má rád, zachovalo a nepadlo do rúk Herdana. Ani nikoho podobného.

Kadlo ide za ním a rozhodne z neho nemá strach.

„Trochu ťa obdivujem. Chceš chrániť niečo, čo je ďaleko od Vášho územia. To si zaslúži rešpekt.“

„Hranice sú hranice. Keď je ich potrebné prekročiť, tak ich prekročíme.“

„Pre mňa sú hranice hlavne vecou vlajočiek a rôznych listín, kde je napísané, komu čo patrí. Všetko z toho sa môže zmeniť zo dňa na deň, alebo to zmení jediný prejazd čo i len malej armády. Ainir mi povedal príbeh o Arowe a Eraniel a ak chcete chrániť toto miesto, rád s tým pomôžem.“

„Myslíš si, že odoláš všetkým, čo chcú toto miesto zničiť? Odoláš očarovaným bojovníkom, ktorí sa na teba hrnú a ani si neuvedomujú, čo robia?“

„Sila zvyku. U nás stačí pár fliaš alkoholu a nikto nevie, čo robí.“

„Máš rád mier, dobrú náladu, prechádzky pod Arowe a všetko, čo patrí k tvojmu mladému životu. My sme zvyknutý na vojny,

nenávisť a neistotu. Ak si slabý, zomrieš. Ak si silný a v nesprávny čas na nesprávnom mieste, zomrieš.“

„Neslúžiš Herdanovi. Prečo je to tak? Prečo si ťa nevybral, aby si bojoval za neho?“

„Vybral i moju smrť. A ja som si vybral tú jeho.“

„Kto z temných elfov žije? S kým sa dá počítať do ďalších bitiek proti Herdanovi?“

„Daerryl je mŕtvy, Taren tiež. Darken tak isto. Čo viem, tak mnoho vodcov je mŕtvych. Náš čiernokňažník to vyčítal z krvnej mágie.“

„Musí byť niekto.“

„Sian, Tarenov syn.“

„Je mi ľúto Vašich strát. Daerryla som poznal len minimálne, o ostatných som nikdy nepočul. Ak ale padli rukou Herdana a jeho kúziel, zaslúžia si úctivú pamiatku a krvavú pomstu.“

„Páči sa mi, ako hovoríš. A zároveň viem, že ako rytier z rodu Laskerov mi klamať nebudeš.“

„Ako vieš, z akého som rodu?“

„Poznáme dva rody ľudí. Tí, čo sú aspoň trochu rozumní, a tých, ktorí si myslia, že sú na svete sami.“

„Ako ťa mám oslovovať? Mne hovoria Kadlo.“

„Saaren.“

„Ainir, Saaren, všetci lesní i temní elfovia, poďte sem.“

Kadlo povoláva všetkých zúčastnených. Aby zbytočne neprovokoval temných elfov, ide až k ním. Všetkých presvedča, aby sa posadili do kruhu.

„Sme jedna rodina. Či už máme dlhé uši, alebo nie. Či sme z blízka, alebo zďaleka. Ak je toto miesto naozaj významné, tak ho ubránime. Zožehňme toľko elfov a temných elfov, koľko sa dá. Ja sa postarám o ľudí. Takých, ktorým je možné vysvetliť situáciu. Pripravíme silnú obranu a ak sa tu objaví Herdan, veľmi rád ho prebodnem mečom. Alebo čímkoľvek, čo bude poruke. Spolu sme silní. A môžeme byť ešte silnejší.“

„Naozaj si myslíš, že príde nejaká pomoc? Kto by prišiel?“

10. kapitola – Vládkyňa zla

Pred Sianom, Varenou a ostatnými v zbrojnici sa ukazuje postava zahalená v jednoduchej čiernej látke. Má postavu mladej, krásnej ženy s ryšavými vlasmi, ale pripomína viac temného elfa ako človeka.

„Sian, som tu pre teba.“

„Kto si? A ako...“

Náčelníkov syn ani nedopovedal vetu, a už tú neznámu krásku sekla Varena so žiarivým mečom.

„Sian, som tu pre teba.“

„Je to nejaký prelud. Nesmie sa ňa dotknúť!“

Varena seká do toho stvorenia znovu a znovu, ale všetky seknutia prechádzajú skrz. Ako keby tam bol len vzduch.

„Sian, som tu pre teba.“

„Čo odo mňa chceš? Kto si?“

„Mám mnoho mien a mnoho tvári.“

Varena používa jedno zo svojich kúziel, ale ani tie nemajú žiadny vplyv. Kým Sian kladie otázky, ona chce tú postavu zničiť, nech je to ktokoľvek.

„Si Herdan.“

„Áno, aj to je moje meno. Mám ich viac, omnoho viac. A som tu pre teba.“

„Prečo si nedáš svoju pôvodnú podobu?“

„Mám mnoho pôvodných podôb. Aj úplne nových. Pozri sa na túto.“

Ryšavá slečna zmizla a objavila sa ďalšia Varena. Úplne rovnaká v každom detaile.

„To nie je fér! Zabijem ťa! Zabijem ťa!“ Vykrikuje Varena.

„Vyzerám rovnako ako ona, ale ľahko nás odlíšiš. Ja prinášam život, kým ona smrť.“

„Ak ma chceš nejako presvedčiť, aby som bol na tvojej strane, tak je tvoja snaha márna. Nikdy ti nebudem pomáhať.“ Sian má strach, ale snaží sa ho čo najlepšie skryť. Neskrýva však svoje odhodlanie.

„Jeden z Vás zomrie. On, alebo ona? Vyzeráte spolu tak rozkošne.“

„Ak máš tú moc, tak by bola Varena už dávno mŕtva. Si len duch, čo hovorí nezmysly.“

„Ako myslíš. Máš rád drámu a ja tiež. Najskôr sa zbavíme divákov.“

Malek a jeho družina zdvíhajú svoje zbrane a v mene boha smrti si ich vrážajú do srdca. Jeden za druhým, bez akéhokoľvek rozmýšľania. Mladý bojovník a čarodejníca sú znovu sami a obidvom náhla smrť ostatných vybila dych. Vidia skazu a bezmocnosť.

„Vlastne som si to rozmyslel,“ hovorí Herdan a znovu mení svoju podobu. Tentokrát si vyberá Daerryla. Boh smrti kúzlom zdvíha všetky zbrane a mieri ich na krk jednému i druhému.

„Musel si to urobiť?“

„Musel, nemusel. To je jedno. Tých pár duší neurobí žiadny rozdiel. Vy dvaja však áno. Tebe, Sian, venujem celú moju armádu. A tebe, Varena, venujem všetku moju kúzelnú moc.“

„Prečo by si to robil? Neverím ti.“

„Zato ja tebe áno. A veľmi dobre viem, ako to dopadne. Kedykoľvek si tieto dary vezmem späť. Splňte moje úlohy a ja Vám nechám moju silu a ako malý bonus k tomu získate nesmrteľnosť.“

„To sú hlúposti. Nikto nie je nesmrteľný a ty by si sa nikdy so svojou silou nepodelil.“

„To povedal kto? Elfovia na povrchu? Slabí ľudia? Zničte ich všetkých do jedného a neobmedzená sila je vaša.“

„To nespravím!“

Sianovi jeden z mečov oholil časť vlasov na ľavej strane. Iný meč sa zastavil len kúsoček od krku.

„Radšej budem slúžiť Herdanovi a užívať si jeho silu, ako zdobiť podlahu.“ Prehovorí zrazu Varena a úctivo sa ukláňa Herdanovi.

„Nemôžeš mu veriť.“

„Chceš žiť, alebo nie?“

„Radšej zomriem, ako keby som mal vyvražďovať celé národy.“

Varena viac nepotrebuje. Dvíha meč, ktorý sa od Daerryla a Siana dostal až k nej a jediným seknutím posielal Sianovu hlavu na podlahu. Ani sa na neho nepozrie. Táto kapitola pre ňu skončila a začína nová, temnejšia a hrozivejšia. Tá, ku ktorej sa prikloní len jeden z tisícov a následne dokáže veľké veci. Strašné, ale veľké.

„Sian bol slabý, ja som silná.“

„Si silnejšia, ako som dúfal. Sledujem tvoje kroky a ty poznáš moje myšlienky. Vieš, čo je správne.“

„Správne? Nesprávne? Viem, čo chcem a neuhnem pred tým. To je jediné dôležité.“

„A ja zhánam niekoho, kto má rád deštruktívnu mágiu a zároveň sa nebojí ani práce s mečom. Vstaň. Budeš mojou vôľou a mojim hnevom. A nebudeš sama. Títo ti poslúžia dobre. Ostatní ťa počkajú pri ceste na povrch. Zahaľ Arowe temnotou a veď svojich služobníkov k víťazstvám!“

Sian, Malek a všetci ostatní znovu vstávajú. Mŕtvoly majú v telách meče, často im chýbajú končatiny či hlava, ale nič necítia. Čakajú na rozkazy a netrpezlivá Varena už vie, ako ich použije.

Čarodejnica dáva svoje ruky opätovne do krvi. Získava silu, ktorú vždy chcela a vidí veci, ktoré jej boli doteraz skryté. Vidí všetkých temných elfov, ktorí ostali nažive. V skutočnosti sú takmer všetci v poriadku a celý konflikt sa odohral len v jej blízkosti. Desať tisíc bojovníkov potrebuje niekoho, kto im bude dávať rozkazy. Bojovníci s mečmi i s krátkymi kušami, jašteri s najlepším tréningom, černokňažníci s dokončeným vzdelaním v oblasti, ktorá je pre temných elfov tak dôležitá – kliatby a deštruktívna mágia. A vidí tiež tie malé skupinky, ktoré sa postavili proti Herdanovi. Sú ako malé kúsky krvavých húb, ktoré vypadli z vozíkov a nikto ich nechce.

„Nebudem ti hovoriť, ako sa dostať na povrch. Ty poznáš cestu.“

„Nechcem ísť na povrch. Nie som ako ty. Viem, kto je mojou najväčšou hrozbou.“

Varena používa jedno z nových kúziel. Ducha toho, kto jej len pred chvíľou dal moc, chytá do magickej pasce. Žiadna váza, ale niečo, čo vydrží viac. Presúva ho do svojho tela. Ona bude jeho väzením a až keď zahynie, dostane sa von. Namiesto boha len hlas, ktorý môže kedykoľvek úplne umlčať. Zároveň hlas, ktorý jej nikdy nebude našepkávať, aby sa krotila. Bude v nej šíriť nenávisť a túžbu víťaziť. Nad kýmkoľvek, na akomkoľvek bojisku a bez ľútosti.

„Neviem, či chcem byť naďalej Varena. Hodilo by sa mi nové meno. Niečo, čoho sa budú báť aj tí, ku ktorým som sa ešte nedostala.“

„Za toto zaplatíš. Budeš pykať!“

Varena utíšila svoj nový vnútorný hlas a pozrela sa na oživených bojovníkov, ktorí stratili aj poslednú telesnú farbu. Nariaďuje Sianovi, aby sa hodil o zem a ten to okamžite robí. Nariaďuje mu to znovu a znovu a on sa vždy postaví a dopadá na zem.

„Myslím si, že teba nepotrebujem. Mŕtvolky v boji nepotrebujem a za živa si sa dal na niečo použiť. Teraz ma budeš len rušiť pri práci. Práca. Aby som nezabudla. Najvyšší čas prikázať mojim verným, aby rozsekali tých, čo mi chcú vzdorovať. Alebo že by ich začali upaľovať? Smrť mečom je rýchla. Príliš rýchla.“

Varena zatvára oči a pomocou kúziel vydáva rozkazy. Na iných miestach sveta vedú ľudia a elfovia nezmyselnú vojnu a rátajú mŕtvych, ktorých čísla sú stále v desiatkach alebo stovkách. To sa môže zmeniť už čoskoro.

Pokračovanie

Pokračovanie príbehu je k dispozícií v ďalších knihách. Priame pokračovanie, Spálené mosty, nájdete v Greenie knižnici. Môžete sa tešiť na nové postavy, ako i pokračovanie príbehu postáv z tejto knihy.

Greenie knižnica: <http://greenie.elist.sk>